

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
af De Tolvs Råd

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1 - Januar 1971
120. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.50 for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Herren har givet os vejledning og befaling på så mange områder, så intet medlem af denne Kirke nogen sinde behøver at føle sig usikker. Han har givet os vejledning og anvisninger vedrørende personlig dyd, omgængelighed, lydighed mod loven, loyalitet over for regeringen, helligholdelse af sabbatsdagen, ædruelighed og afholdenhed med hensyn til spiritus og tobak, betaling af tiende og offergaver, omsorg for de fattige, kultivering af hjemmet, uddannelse af børnene, udbredelse af Evangeliet – for blot at nævne nogle få.

Det er ikke nødvendigt at argumentere eller strides om nogle af de ting. Hvis vi vil følge en fast kurs i gennemførelsen af vor religion i vort eget liv, vil vi fremme sagen mere effektivt end ved noget andet middel.

Det kan godt være, der er nogen, der vil friste os til at fare vild. Der kan være nogen, der vil prøve på at lokke og drille os. Der kan blive talt nedsettende om os, man vil måske lyve os noget på. Man raser måske imod os, eller man stiller os til spot i verdens øjne.

Der er nogen – både inden for Kirken og udenfor – som vil tvinge os til at ændre vor indstilling til visse sager, som om vi har ret til at bemægtige os en myndighed, der alene tilhører Gud.

Vi nærer ikke noget ønske om at komme i klammeri med andre. Vi forkynder vredens Evangelium. Men vi kan ikke svigte Herrens ord, således som vi har modtaget det gennem mænd, vi har opretholdt som profeter. Vi må stå fast og sige med et citat af Barbara Tuchman, historiker og vinder af Pulitzer-prisen (uddeles til journalister): „Dette er, hvad jeg tror på. Dette vil jeg gøre, hint vil jeg ikke gøre. Dette er min lov for livsførelse, og det der ligger udenfor. („The Missing Element – Moral Courage,” McCalls, June 1967, p. 28.) O

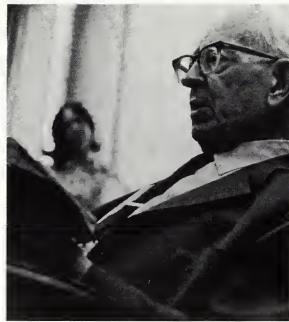
INDHOLDSFORTEGNELSE

Hold budene.	Kend dig selv — Kend dine venner — Kend Gud. Af Kathleen Pederson	19
Af Præsident Joseph Smith	Virkelig at leve. Af Elayne Louise Barber	23
Hvorfor finder dåben sted i otte-års alderen?	Vidnesbyrdets magt. Af Mark E. Petersen	24
Af C. N. Ottosen	Sag og i skal finde. Af Johann A. Wondra....	25
Sky farsignaler for et sygt ægteskab.	En kort ben sammen med en soldat.	25
Af Lindsay R. Curtis	Af Carla Sansom	27
Sand kundskab om treenheden.	Børnenes sider:	
Af Richard O. Cowan	Det rette. Af Rosalind R. Draper	1
Man skule holde sit løfte.	Oldefar MacDougals sækkelibe.	
Af David Lawrence McKay	Af Rosalie W. Doss	4
Den Forstandende Biskop taler til ungdommen om patriotisme	Sjove sten. Af Peggie Geizel	8

Forsiden

Da Jesus „var omkring tredive år gammel” (Luk. 3:23), forlod Han Nazaret (ca. 25 km vest for Jordanflodens munding) og gik nedad mod floddalen. Fra Nazaret ville Jesus have ca. 112 km at gå sydpå til „Betania på den anden side Jordan, hvor Johannes opholdt sig og døbte” (Joh. 1:28) 6 km nord for flodens indløb i Det døde Hav. Jesus gik ned i den grumsede, langsomt strømmende Jordan for at blive døbt. „Men da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og se, Himlene åbnedes, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. Og se, der lød en røst fra Himlene, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.” (Matt. 3:16–17.) Vor forside bringer en reproduktion af et maleri, der forestiller denne dåbsscene. Det er malet af Harry Anderson, og reproduktioner af den scene anvendes af Kirken i besøgs-centrene hvor de støtter forkyndelsen af Evangeliet. En artikel i forbindelse hermed findes på side 5: „Hvorfor finder dåben sted i otte-års alderen?” O

Hold budene

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!“ (Joh. 14:15.)

Disse ord henvendte Mesteren til sine disciple nogle få timer før sin død, da Han havde samlet dem til påskemåltidet.

Herren fortsatte: „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.“

Judas (ikke: Iskariot) siger til ham: „Herrel! hvoraf kommer det, at du vil åbenbare dig for os og ikke for verden?“

Jesus svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min

Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.

Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord; og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.“ (Joh. 14:21–24.)

Vi er medlemmer af Kirken, for at vi kan blive grundfæstet i den sandhed, som gør mennesker frie. Der er udsendt et dekret om, at i Kirken findes Herrens ord, og derfor blev vi alle døbt med det håb og det ønske at holde Hans bud, indgå pagter og påtage os sådanne forpligtelser, der vil føre os til evigt liv. Det ville være tragisk, om vi nu – hvad årsagen så end kan være – efter at være blevet valgt

ud blandt dem, som er „af verden,“ i overensstemmelse med de gamle profeters forudsigelser, ville lade den Onde tage plads i vore hjerter for at nedbryde sandheden og vor kærlighed til hinanden. Hvis vi elsker Ham, vil vi holde Hans bud.

Hvis der er nogle, som overtræder, eller som undlader at følge Herrens befalinger, så er det bevis på, at de ikke elsker Ham. Vi skal følge dem. Det er ved vore gerninger, vi viser, at vi elsker Herren vor Gud med hele vort hjerte, med hele vor sjæl, sind og styrke; og i Jesu Kristi navn tjener vi Ham og elsker vor næste som os selv (L & P 59:5-6.) Dette er Herrens ord, som det er blevet åbenbart i denne nye tid til vejledning for Israel. Vi bør i vore hjerter nære en kærlig følelse for alle vore medmennesker. Vi kan ikke nære had i vore hjerter til vore medmennesker, enten de findes i Kirken eller uden for Kirken, hvis vi holder os til det, som Herren har befaleet. Hvilken ret har vi til klage eller finde fejl, eller til at nedbryde den nytte, vor broder kan gøre, hvem han så end er? Vi er ikke blot venner eller medborgere i en by, en stat eller et land; vi er brødre og søstre.

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.“ (Joh. 13:34.) „En ny befaling“ – og dog er den, som mange andre befalinger, lige så gammel som evigheden. Der har aldrig været et tidspunkt, hvor den befaling ikke eksisterede og ikke var nødvendig til frelse, og dog er den altid ny. Den bliver aldrig gammel, fordi den er sand.

Kort efter, at Kirken var blevet organiseret, sagde Herren, at Han havde givet Kirken „en ny og evig pagt, den samme, som var fra begyndelsen.“ (L&P 22:1.) De ord er meget betydningsfulde. Den var en

ny og evigt pagt, og dog havde den altid eksisteret, for den var til fra begyndelsen. Og derfor har denne nye befaling om, at vi skal elske hverandre, altid eksisteret Sandheden bliver ikke gammel. Kærlighedens princip er det samme i dag, som det var i går, og det vil stadig være det samme i morgen. Hvis jeg ikke er i harmoni med det princip, som er et princip af evig sandhed, er jeg under forømmelse for Herren og har intet fælleskab med Ham.

Jesus har sagt: „Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme og tage bolig hos ham.“ (Joh. 14:23.) Forstår vi fuldt ud, hvad det betyder? Det store løfte, der er givet de medlemmer af denne Kirke, som er villige til at holde loven og følge Herrens be-

falinger, er, at de ikke blot skal få en plads i Guds rige, men de skal også være Faderen og Sønnen nær; og det er endda ikke det hele, for Herren har lovet, at alt, hvad Han har, skal blive dem givet. I afsnit 84 af Lære og Pagter er denne sandhed tydeligt fremført: „Thi de, der er trofaste og får disse til præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Anden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der høres til præstedømmet.“ (L&P 84:33-39.)

Hvis vi holder Herrens bud, vil vi komme til at glæde os over både Faderens og Sønnens nærværelse, og vi skal modtage Faderens rige og skal blive Guds arvinger – medarvinger med vor ældre broder. (Se Rom. 8:17.) O, hvor vidunderlige, hvor store er ikke Herrens velsignelser til de Sidste Dages Hellige og til alle, som er villige til at gå gennem dåbens vande, holde loven og følge Herrens befalinger! Lad os elske Herren, for det er fundamentet for alle ting. Det er det første bud. Det andet bud: at elske vor næste som os selv, er dette ligt (se Matt. 22:37-39), og når vi har gjort det, har vi opfyldt loven, for så er der intet, der vil blive ladet ugjort. Herren velsigne jer, mine brødre og søstre. Lad os stå sammen, forenede i Herrens tjeneste. ○

Jeres prydelser skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt,

men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelser, som en sagtom og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.

1. Pet. 3:3-4

Hvorfor finder dåben sted i otte-års alderen

AF C. N. OTTOSEN

Kristus gjorde det ganske klart for Nikodemus, at „ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd,” og for yderligere at gøre det klart, tilføjede Han: „Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny” (Joh. 3:5, 7). Omvendelse og dåb er nødvendige, for at man kan få adgang til Jesu Kristi Kirke. De er den port, hvorigennem enhver skal gå for at få sine synders forladelse, blive værdig til at modtage den Helligånd og blive medlem i Guds rige. (Se Ap. G. 2:38; 2. Ne. 31:17.)

Denne befaling gælder alle mennesker, for, som Kristus udtalte til Johannes, da Han blev døbt: „Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!” (Matt. 3:15.) Der gøres meget tydeligt en undtagelse med spædbørnene. Kristus sagde: „Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til.” (Matt. 19:14.) Derefter lagde Frelseren sine hænder på dem og velsignede dem. Profeten Mormon skrev, at „små børn kan ikke omvende sig. . . Og den, som siger, at små børn behøver dåb, fornægter Kristi barmhjertighed og tilsidesætter hans forsoning og hans forløsnings

kraft.” (Moroni 8:19–20.) Heraf følger ganske naturligt, at denne udtalelse af Moroni og lignende henvisninger til Skrifterne kun gælder, indtil det lille barn er udviklet og vokset til det stade, hvor det er i stand til at omvende sig, hvor det kender forskel på ret og uret og kan begynde at være ansvarlig for sine gerninger. Når det er nået til det punkt i sin udvikling, skal det også „fødes af vand og Ånd” for at kunne indgå i Guds Rige og opnå medlemskab i Kristi Kirke.

Den kendsgerning, at dåben blev forkyndt af Kristus som befaling til alle mennesker, er ikke i skriftmæssig konflikt med Mormons udtalelse om, at små børn ikke behøver dåb. Det er naturligt, at omvendelse er umulig i barnets spæde alder; men på et eller andet stadium af dets udvikling senere hen bliver den mulig. Alt, hvad der er i modsætning hertil, vil være uforeneligt med en kærlig og vis himmelsk Faders plan. Det var kun at forvente, at der skulle komme et tidspunkt i livet for enhver personlighed i udvikling, da han ville blive kaldet til regnskab for sine handlinger, til omvendelse fra fejlagtig livsførelse og til at „opfylde, hvad ret er” i lighed med alle andre mennesker.

Kirkesamfund, der praktiserer barnedåb og prøver på at forsvare deres indstilling, opdager, at de hverken ved Skriftens hjælp eller på anden måde kan finde støtte for deres handling. Kirkefædrenes synspunkter varierer. St. Augustin overgav alle udbøbte spædbørn til helvedes evige flammer, men skrev også som en slags undskyldning: „Tro mig, det volder mig store vanskeligheder, og jeg er fuldstændig i vildrede med, hvad jeg skal svare.” Vincent Wilkin, romersk-katolsk præst ved University of Liverpool i England, lod sig formidle til at fremsætte den teori, at udbøbte spædbørn kommer i Himmelen, men ikke far ved verdens ende, når Kristus kommer. Til den tid vil arvesynden såvel som døden blive ophævet. Små børn vil da kunne indgå i Himmelen, fordi deres eneste synd var arvesynden.)

Ny åbenbaring kommer til undsætning, klarlægger sagen og bekræfter det faktum, at små børn under den alder, hvor de kan bedømme og påtage sig ansvar, ikke skal hindres i at indgå i Guds Rige; de er fritaget for at rette sig efter dåbens ordinanse, indtil de har nået skelsår og alder og kan påtage sig ansvar. Herren instruerede gennem profeten Joseph Smith om, at „ingen kan optages i Kristi kirke, førend han er nået til ansvarsalder for Gud og kan omvende sig” (L & P 20:71), og at – lidt tydeligere – „når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspåbyggelse” (L & P 68:27). Og det er forældrenes opgave at sørge for, at barnet forstår betydningen af omvendelse, har fået lært at tro på Kristus, Guds Søn, og er beredt til dåbens ordinanse på det alderstrin, ellers „skal synden hvile på forældrenes hoved” (L & P 68:25).

I hvor høj grad er det vilkårligt – eller ikke vilkårligt – at fastsætte otte år som den alder, da barnet kan gøres ansvarlig for sine handlinger, som et stade, hvor man kan forvente, at de kan skønne og bedømme, således at man kan kræve omvendelse og dåb af dem? Er der i det hele taget noget grundlag, nogen erfaring eller logik, der berettiger fastlæggelsen af otte år som den ansvarlige alder? Er børn på det alderstrin i stand til at kende forskel på ret og uret? Er de i stand til at omvende sig og påtage sig det nye livs forpligtelser, muligheder og opgaver, der foreligger efter dåb og modtagelse af den Helligånd?

Det er interessant at lægge mærke til, at på visse studie- og aktivitetsområder bliver 8-års børn stort set betragtet som værende i den ansvarlige alder, idet de da begynder den periode i deres udvikling, da de er i stand til at skønne, bedømme og vise selvbeherskelse og til at forstå, hvad der er alderligt samt til at kende forskel på godt og ondt. Ifølge studier på børnepsykologiens område besvarer modenhedstegnene hos 8-års børn

disse spørgsmål afgjort bekræftende og støtter ovenstående konklusioner. Hvordan er et barn på otte år? Dr. Arnold L. Gesell (amerikansk psykolog og børnelæge, 1900–1961) og dr. Frances L. Ilg, fra Clinic of Child Development, Yale University College of Medicine, samarbejdede om studier og undersøgelser over en lang årrække, hvor de analyserede udviklingen, væksten og tankeprocessen hos børn, og kom til følgende resultat:

Et barn på otte år er temmelig udviklet, målt med standarderne for voksne. En dominerende tendens er den at ville vurdere og takserere det, der sker for ham, og hvad årsagen er til, at det sker.

Han har i temmelig udstrakt grad opnået at gøre sig fri af forældrenes og lærernes herredømme. Han og hans skolekammerater former deres egen disciplin og kontrollerer deres egne aktiviteter ved fælles kritik og påligning af ansvar.

Han kommer oftere ud for at skamme sig, hans aversion mod falskhed vokser. Han indrømmer sine fejltagelser og hans handlinger afslører troskab mod moralsk standarder og retskaffenhed. Han er ved at lære at blive en god taber, og han accepterer de forbud og begrænsninger, der opstilles af hans legekammerater.

Han er ikke længere „lille“. Gennem 5, 6 og 7-års alderen kom han i forbindelse med forskellige sider af menneskets omfattende verden, han så kun glimt, og hans tilpasning skete lidt efter lidt; men i 8-års alderen begynder han at se resultater og at skelne, og hans univers er mindre usammenhængende. Han ser, at han selv er en person blandt personer og opfatter sig som et medlem af et samfund. Han er interesseret i at bedømme sine egne foretagender og sit forhold til andre, og han ønsker at leve op til den standard andre sætter for ham.

Den 8-årige kan nu bedre styre sine tanker, træffe en bestemmelse og tænke tingene igennem. Han ønsker at være et godt menneske, og er nu

opmærksom på demodstrerende kræfter på godt og ondt. Han føler større ansvar for sine handlinger og er villig til at tage konsekvenserne. Han er mere sandfærdig og viser aktiv interesse for religion og for Bibelen. Han viser mere initiativ til at gå ud og komme i berøring med sine omgivelser.²⁾

Dr. Benjamin S. Bloom fastslår faktisk i sin bog „*Stability and Change in Human Characteristics*“, at før et barn er fire år, har det opnået halvdelen af sin intelligens; når det er otte år, har det opnået 30% mere eller 80% af sin intelligens.³⁾

William Johnz, leder af skolen for elementær uddannelse af uheldigt stillede børn i Berkely, Californien, skal have sagt: „Den bedste alder i et menneskes liv til forskning af abstrakt videnskab og matematik er fra 8–11 år.“⁴⁾

I 1938 blev en bestemt retsag ført for Michigan Højesteret. Sagen omfattede et problem med hensyn til børns ansvarlighed i 7-års alderen og børns evne i almindelighed til i den alder at reagere over for fare og til at forstå i hvor vidt udstrækning forsigtighed, skønsomhed og dømmekraft er nødvendig for at undgå ulykker i forbindelse med biltrafikken. Dommernes afgørelse byggede på resultaterne af mange videnskabsmænds og andre forskeres undersøgelser på børneforsorgens, -opdragelsens og -psykologiens områder og siger så:

„Hvad finder man i virkelige kendsgerninger, i videnskaben eller i forskningen, der berettiger til forskelsbehandling af børn under syv år og dem, der har passeret dette alderstrin? Man kan ikke undgå at lægge mærke til, at disse konklusioner, som for århundreder siden anskueliggjorde et barns specielle status i den alder, er blevet bekræftet af nutidens lægtagere og videnskabsmænd på børneforsorgens, -opdragelsens og psykologiens specialiserede områder . . .

Det bemærkelsesværdige ved de konklusioner, man er nået til, er det faktum, at 7-års alderen markerer en overgangslinje i barnets mentale ud-

vikling. I den righoldige, fyldige litteratur, der er udgivet om dette emne, lægges der gentagne gange eftertryk på dette alderstrin som det, der markerer begyndelsen af tænkning og ræsonnering, udveksling af idéer, begreber om retfærdighed. Autoriteter påstår, at denne alder markerer overgangen fra selvoptaget tale og tankegang til større ordvalg, udadvendt tankegang og samarbejde. Kort sagt, man kan sige om 7-års alderen, at den er den tærskel, over hvilken et menneske går fra fantasiens og drømmenes verden til virkelighedens og kendsgeringernes verden.“⁵⁾

I Amerikas forenede Staters føderal og statsretssystemer har man ud fra mange dommers retskendelser og bestemmelser draget konklusioner om modenhedsstræk hos børn på syv og otte år, som i hovedsagen ligner videnskabsmændenes og børnepsykologernes konklusioner. Føderal- og statsretssystemerne har været tvunget til at man kunne holde det ansvarlig og kunne bestemme om det barn, der har været involveret i en sag, havde tilstrækkelig dømmekraft og indsigt til at man kunne holde det ansvarlig og i stand til at vise skødesløs adfærd.

Rettsens problem er simpelthen dette: I hvilken alder eller på hvilket stadi i barnets udvikling og vækst kan man sige, at det har udviklet sig tilstrækkeligt til at blive holdt ansvarlig for sine handlinger? Hvornår har det tilstrækkelig dømmekraft og erfaring til at kende ret fra uret? Hvad er „skødeløs adfærd“, når talen er om anklage under loven for sådan adfærd, og indbefatter det skade forvoldt på andre eller årsag til skade på barnet selv?

En voksen er skødesløs eller medvirkende til skødesløshed, hvis han negliger loven eller undlader at reagere „som et fornuftigt og forsigtigt menneske vil reagere,“ i samme situation.⁶⁾ Men retsinstanterne har ikke fundet nogen bestemt regel, der kunne sætte standarder for forsigtighed hverken hos større eller mindre børn. Man har tøvet med at antage en objektiv regel af denne art for de yngste børn. Spørgsmålet om dømmekraft, erfaring, forståelse og skelnen mellem rigtig og forkert adfærd varierer alt for meget igennem de første år, og derfor mener retten, at ingen voksen jury kan bestemme, hvorledes „fornuftige og forsigtige“ børns reaktion vil være

på et hvilket som helst alderstrin under givne omstændigheder.⁷⁾ Resultatet er, at der har udviklet sig to acceptable regler. Den såkaldte Illinois-regel holder egenmægtigt på, at der er afgørende sandsynlighed for manglende evner hos ethvert barn op til 7-års alderen. De fleste stater følger denne regel. Den anden regel, kaldet Massachusetts' regel, påstår, at sandsynligheden for manglende evne op til 7-års alderen kan gendrives.⁸⁾ Det synes fair at konkludere, at ifølge begge regler erkender domstolene en sandsynlighed for manglende evne op til og med 7-års alderen. Den eneste forskel er, at flertallet af staterne anser sandsynligheden for at være afgørende, medens mindretallet mener, der er mulighed for gendrivelse. Vi kan så igen heraf slutte, at alle stater regner alderstrinnet fra syv til otte år for skillelinjen mellem dem i den lavere alder, som antages at være uden evner til at præstere dømmekraft og skønsomhed, og dem over otte år, som regnes for værende i stand til at kunne bedømme og skønne, og som derfor nu er ansvarlige for deres adfærd og kan dømmes ud fra kendsgerninger, ligesom voksne.

Det er ikke min agt at forsvare eller retfærdiggøre Illinois' eller Massachusetts' regel på skødesløshedens område, således som de anvendes på børn. Det er imidlertid ønskeligt at understrege den kendsgerning, at uden hensyn til hvilken af de to regler, man følger, så finder man, at alderen 7-8 år er „overgangslinjen i barnets mentale udvikling“. Denne „afgørende alder for ansvarligheden“ har man fundet at være den samme på børnespsykologiens, kriminalitetens, traditionens og uddannelsens områder. Alle domstole erkender, at børn i deres allerførste år op til og med regnet det 5. og 6. år ikke har tilstrækkelig dømmekraft til, at man kan sætte dem under anklage for skødesløshed eller medvirken til skødesløshed, og de regnes for ude af stand til at vise skødesløshed. En domstol udtrykte det således:

„Vi følger den regel, der er udsendt af de talrige myndigheder, der er berettiget til at blive vist særdeles respekt, nemlig den, at et barn under syv år ikke er i stand til at medvirke til skødesløshed.“⁹⁾

En omtale af et hvilket som helst juridisk emne vil næppe være fuldstæn-

dig uden en henvisning til et citat fra den berømte, gamle, engelske jurist, Sir William Blackstone, som skrev sine berømte kommentarer omkring 1765-1769, hvori han udtaler følgende: „Et barn under syv år kan i alvordigt ikke dømmes skyldig i en sandhelig forbrydelse, for det vil næsten være umuligt for det at skønne at begå en forbrydelse; men når det er otte år, kan det være skyld i en alvorlig forbrydelse . . .”¹⁰ Dette hentyder naturligvis til kriminelt ansvar, men det afspejler dog den førnævnte tankegang med hensyn til mindreårige børns evner og alder for ansvarlighed.

Blackstone minder om tilfældet med den 8-årige dreng, som stak ild på to lader og blev dødsdømt og hængt ifølge det 17. århundredes lov, men selv dengang under den tids ubarmhjertige retsvidenskab var syv år uskyldighedens alder.

Med hensyn til børn i 8-års alderen og derover finder vi igen de uundgåelige, menneskelige variationer, men interessant nok – med et stærkt islæt af overensstemmelse gennem de mange antal tilfælde. Trods disse variationer, der er resultater af de menneskelige meningsforskelle, berettiger overensstemmelsen mellem de fleste domstoles afgørelser, hvor et barns ansvar for sin adfærd skal bedømmes, til følgende, almindelige konklusioner: a. Under 7-års alderen anses barnet for værende uden evne til at bedømme og skønne og er derfor ikke ansvarlig for skødesløse handlinger: b. Ved 7-års alderen anser flertallet af domstolene stadig barnet for inkompetent og ikke ansvarlig, men mange domstole mener, at denne regel kan gendrives, eller i hvert tilfælde kræver bevis for barnets individuelle kapacitet, dømmekraft, opdragelse, baggrund og evne til at skønne og overlade til domstolen eller juryen at træffe bestemmelsen: c. Efter at være fyldt otte år har barnet nået sin ansvarlige alder, har tilstrækkelig dømmekraft, evne og mulighed for at skønne, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, så nu accepteres og behandles det som en voksen.

I århundredernes løb har studerende, børnepsykologer og dommere over uærlig og kriminel adfærd tilsyneladende allesammen fundet ud af, at ved 8-års alderen har et normalt barns udvikling nået en sådant stadium, at man kan betragte barnet som tilstrækkelig moden til at blive holdt ansvarlig for sine handlinger. Ovenstående materiale er kun fremført til støtte for, hvad Sidste Dages Hellige regner for det bedste bevis i verden for, hvornår dåb af børn kræves, nemlig Guds personlige direktiv til Joseph Smith, at børn skal døbes, når de er otte år gamle. Alle andre beviser kommer i anden række. ○

Efter mange dages forløb var der samlet et stort antal i Mormon for at høre Almas ord. . . .

○ Han sagde til dem: Her er Mormons vande (thi således blev de kaldt), og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv,

så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin ånd over jer.

○ Og da folkene nu havde hørt disse ord, begyndte de at klappe i hænderne af glæde og råbte: Det er vort hjertes ønske.

Mosiah 18:7-11

Footnoter

¹⁾ „Lad de små børn komme til mig,” *Time*, Nov. 10, 1961, p. 52

²⁾ Arnold Gesell and Frances L. Ilg, „The Child From Five to Ten” (New York: Harper & Brothers, 1946), pp. 160–186.

³⁾ Benjamin S. Bloom, „Stability and Change in Human Characteristics” (New York: John Wiley & Sons, 1964), p. 68.

⁴⁾ „Salt Lake Tribune” Dec. 15, 1966, p. A-17.

⁵⁾ „Tyler vs. Weed (Michigan 1938), 280 N. W. 827, at p. 832.

⁶⁾ Section 15.1, Utah Jury Instruction Forms.

⁷⁾ Tyler vs. Weed (Michigan 1938), 280 N. W. 827, at p. 833–36.

⁸⁾ 174 A. L. R. 1103; 77 A. L. R. 2nd 913.

⁹⁾ Baker vs. Alt (Michigan 1965), 132 N. W. 2nd. 614, at p. 620. Tyler vs. Weed, supra, p. 838. (See cases quoted = se de citerede tilfælde.)

¹⁰⁾ „Blackstone Commentaries” Book IV, Section 23.

Syv faresignaler for et sygt ægteskab

AF LINDSAY R. CURTIS, M. D.

Gennem mange års rådgivende arbejde som læge og som biskop har jeg lagt mærke til visse faresignaler for et sygt ægteskab gentagne gange vifte med deres advarselsflag, ligesom de blinkende, gule lys på en stærkt befærdet vej. De, som er kloge nok til at erkende disse faresignaler, sætter enten farten ned på den vej, de færdes ad, eller de vender om og slår ind på en sikrere vej, der vil føre dem bort fra misforståelsens og skilsmisssens tragedie.

Vigtigt er det at erkende, at ingen af disse faresignaler er uafvendelige; men hvis man ikke giver agt på dem, hvis de får lov til at udvikle sig, hvis der ikke bliver rettet på dem, kan de blive dødbringende for et ægteskab. Se efter, om der skulle være et af dem, der berører *dit* ægteskab.

Undladdelse af almindelig høflighed

Ældste Thomas E. McKay (tidligere assistent til De tolv Råd, 1875–1958)

var min missionspræsident i Schweiz for mange år siden. Nogle år senere besøgte han og hans yndige hustru mig på mit kontor. På det tidspunkt var præsident Thomas E.'s (som mange kaldte ham) helbred ikke så godt, men hans ånd var frisk. Kun med betydelig vanskelighed kunne han bevæge sig omkring, og så måtte der endda en stok til ved den ene side og søster McKay ved den anden for at støtте ham.

Jeg iagttog ham, da han langsomt gik ned ad hovedtrappen fra vor klinik og gik hen mod sin vogn, som stod parkeret lige foran kontorbygningen. Kun modstræbende tog han mod hjælp fra søster McKay, og han afslog hjælp fra os andre.

Eftersom ældste McKay var ude af stand til selv at køre på grund af det svigtende helbred, regnede jeg med, at søster McKay skulle hjælpe ham uden om bilen over til passagersiden. Men den ridderlighed, som er så karakteristisk for McKay-familien skulle

ikke ofres, ikke engang for det svage helbreds skyld. På hans forlangende gik de to sammen hen til chaufførens side af vognen, hvor han galant åbnede døren for søster McKay og lukkede den, da hun havde sat sig ind.

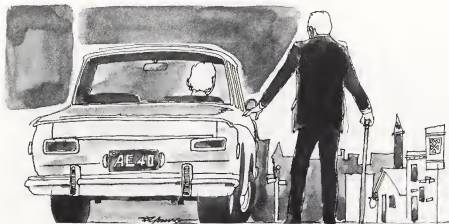
Først da slæbte ældste Thomas E. McKay sig usikkert og med stor anstrengelse, idet han støttede sig til bilen med den ene hånd og til sin stok med den anden, rundt til den modsatte side af bilen og rykkede ind på sædet ved siden af hende.

Enkle ting: at åbne en vognodr, hjælpe en kvinde frakken på, lade hende gå først, spare hende for unødvendige skridt, tillade hende og hjælpe hende at sætte sig ned først – alt sammen små ting. Eller er de det? Taler de ikke højere end ord om kærlighed og hensyntagen, om en ømhed, som kun få af os giver udtryk for?

„Mange tak skal du have! – Vil du være så venlig...! – Det må du meget undskyld! Må jeg få lov! – Jeg elsker dig!“ Hvor er de dog vigtige disse få ord talt i rette tid!

Ved indkørslen til en jordvej, der fører fra hovedvejen til en meget lille by, står der på en plakat: „Vælg med forsigtighed dine hjulspor. Du skal køre i dem de næste 14 km.“ Vælg dine vaner med klogskab – det kan være, du skal leve med dem resten af dit liv!

Det var tydeligt, at et af de hjulspor (for nu at blive ved det udtryk), som McKay-familien førte deres børn ind på, var høflighed og ridderlighed, og de blev i det spor resten af deres liv.

Når man tænker „jeg“ i stedet for „vi“

Klokken var ca. 18:00, da Wayne trådte ind ad fordøren lige tids nok til at høre et mindre skænderi mellem to små trætte sønner. Joan havde travlt med middagsmaden, som hun havde regnet med at have færdig, når Wayne kom hjem fra en mislykket dag på kontoret.

Det gjorde det ikke bedre, at den 4-årige Bruce splidte sin mælk-ud over hele dugen eller at Terry ikke ville spise det, hun havde lagt på tallerkenen. Men endelig blev da den middag overstået.

Waynes „jeg“ mindede ham om den basketball-kamp, der skulle vises i tv lige efter middagen og også om, at han var inviteret til at være suppleant på et bowlinghold.

„Vi“ i Wayne puffede til ham og påpegede, at børnene skulle i bad og

Giv din ægtefælle anledning til at sige: „Nej tak! Jeg synes ikke, jeg vil med i dag. Jeg synes, du skulle tage ud med dine venner denne gang!“

Små ofre for hinanden engang imellem skader ikke et ægteskab på nogen måde, især ikke, hvis de bringes uopfordret og uventet. I den første tid, mine forældre var gift, da de kun havde \$10 om ugen i indtægt og kæmpede for at betale deres tiende, husleje, mad og desuden forsøgte at spare lidt op til det nye medlem af familien, som de ventede, følte de sig alligevel rige, fordi de havde hinanden.

Min moder fortalte om de mange gange, min fader *gik* hjem fra arbejdet – 6-8 km – for at spare buspengene så han kunne købe en appelsin til hende. Han blev rigelig belønnet for dette offer ved den glæde og taknemmelighed, hun viste for denne lille gave.

Hårdnakked tavshed

Jeannie, som nu er en titalende 29-årig moder til tre børn, klagede over, at hendes mand ikke havde noget at sige til hende, når han om aftenen kom hjem fra sit arbejde.

„Hvad er det egentlig for et arbejde, din mand har, Jeannie?“
„Han arbejder på et kontor; jeg tror

nok, det har noget med indkøb at gøre.“

„Hvad er det specielt, han foretager sig? Hvor stort ansvar har han? Er han glad for de muligheder, hans arbejde byder på? Er du stolt af ham og af hans arbejde?“

„Så meget kender jeg sandelig ikke til hans arbejde?“

„Jeannie, har du nogen sinde virkelig spurgt ham? Interessererer du dig virkelig for, hvorledes han klarer sig? Har du vist interesse, når han har begyndt at fortælle dig om det, eller har du været alt for optaget af problemerne med børnene eller af dine egne interesser?“

Der blev en lang, eftertænksom pause, før Jeannie indrømmede, at hendes mangel på interesse kunne være årsagen til hans tavshed. Den bedste begyndelse til en god samtale er oprigtig interesse. Folk er ikke interesseret i at tale, medmindre de finder interesserede tilhørere.

Begynd en samtale med et kort, oprigtigt spørgsmål og vær forberedt på at lytte intenst. Du vil blive forbavsset over så meget din mand (eller hustru) har at fortælle dig, hvis du virkelig er interesseret i at høre det.

Og ægtemænd, der klager over, at de ikke kan få råd til alt det, deres hustru har brug for, har øjensynligt overset konversation. Tale er billig, men den

lægges i seng og gjorde ham opmærksom på, at Joan kunne have haft en langt vanskeligere dag, end han havde haft. Hun var sandsynligvis mere træt, end han var og ville sikkert være taknemmelig for en hjælpende hånd til opvasken, til badning af børnene og til at lægge dem i seng.

I tankerne så Wayne også det taknemmelige udtryk på Joans ansigt, hvis han foreslog, at de til en forandring skulle tage ud sammen den aften.

kan også være mere værd end det, man kan købe for penge til en hustru, der føler sig ignoreret. Tavshed kan være guld i visse situationer, men den er en stor misforståelse, når der trænges til forbindelse. Der er tider, da *alt andet end ord* kan slå fejl.

Undladelse af ros

Celia er en pertentlig, dygtig og velklædt kvinde. Da børnene nu går på college, har hun taget arbejde som sekretær.

Af hvilken art er Celias problemer? „Jeg føler mig tiltrukket af en mand henne på mit arbejde.“

„Hvordan har du truffet ham?“ spurgte jeg.

„Han passerer mit skrivebord hver dag, og han siger altid noget pænt om mit arbejde, mit hår eller mit tøj. Han har en måde der får mig til at føle, at jeg er noget. Min forestilling om mig

selv er øget 100% siden jeg traf ham.“

Flere spørgsmål afslørede, at Celia havde været lykkelig med sin mand. „Jeg elsker ham virkelig, men han aldrig et rosende ord til mig. Han opbygger mig ikke; derimod skal han nok finde fejl hos mig af og til.“

„Når han finder fejl ved dig, er det så ikke berettiget?“ spurgte jeg.

„Åh jo, sædvanligvis. Men det er bare det, at han ikke har så meget at skulle have sagt, når jeg gør tingene rigtigt.

Han lægger slet ikke mærke til, hvorledes jeg sætter mit hår, hvordan jeg ser ud, eller om jeg har fået en ny parfume. Jeg tror, jeg hører til den slags mennesker, der trænger til at høre sådan noget.“

Siden hen havde jeg anledning til at tale med Celias mand, for Jack var bekymret over Celias interesse for hendes beundrer på kontoret.

„Celia ved godt, at jeg er taknemmelig for hende og påskønner alt, hvad hun gør. Faktisk køber jeg alt, hvad hun har behov for, til hende. Vi mangler intet i vort hjem, hun har sin egen vogn. Hvad mere kan en kvinde ønske sig?“ spurgte Jack.

„Celia mangler nøjagtig det, som hendes indbildte beundrer giver hende, og nøjagtig det, som du har overset. Måske viser du hende opmærksomhed, men set fra hendes synspunkt, aner du ikke engang, at hun eksisterer. Hvorfor? Fordi du ikke fortæller hende det. En kvinde føler simpelthen ikke, at de komplimenter, du opvartede hende med, før I blev gift, er tilstrækkelige til at vare hele jeres ægteskab uden at blive fornyet og gentaget gang på gang.“

Nu har Jack startet en kampagne for at hæve sin hustru til højderne. Det, han siger til hende, er *ikke* smiger – det er sandt altsammen, han tog det blot for givet før i tiden.

Celias moral er ved at hæve sig igen, og det samme er hendes mands vurdering af hende. Der er endnu engang håb for dette ægteskab.

Alt for mange ægteskaber går i stykker, fordi de forsømmes. Der bliver simpelthen ikke spillet ærligt spil. Af enhver ægtemand og hustru kræves der, at de roser hinanden, ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange – hver måned!

Undladelse af at bede sammen

Hvis blikke havde været dolke, ville Nelly og Leif have været tilsolet med blod. „Det er altsammen overstået,“ sagde Nelly, „men Leif insisterede på, at vi alligevel fik en samtale med dig. Det er faktisk ingen nytte til at

prøve på at lappe sammen på tingene.“

„Et eller andet sted langt tilbage i

min erindring,“ sagte jeg, „findes der et billede, som slet ikke passer ind i denne separation. Jeg synes, jeg kan huske en skælvende brud, der var så guddommeligt forelsket, så hun ikke i hele sin synskreds kunne se andre end ham. Og jeg husker en ung mand, som ikke kunne tage øjnene fra sin yndige brud, da han sagde „Ja“. I vil da indrømme, at I var lykkelige dengang, ikke sandt?“

„Jo,“ sagde Nelly, „men det er altsammen forbi nu. Vi kan ikke engang tale høfligt til hinanden mere.“

„Nuvel,“ fortsatte jeg, „I var lykkelige dengang, og jeg ved tilfældigvis, at da I kom fra tempelceremonien, var I begge to meget åndeligt indstillet med hensyn til hele jeres fremtid. Jeg kan vel også gå ud fra, at I tog det råd til hjerte, som blev givet jer, og at I bad sammen?“

„Ja, det gjorde vi,“ sagde Nelly, „men det varede ikke ret længe.“

„Jeg formoder, at I ofte bad sammen med armene om hinanden, og bad Herren hjælpe jer, når I havde problemer?“

Nu var det Leifs tur til at tale. „Ja, doktor, det var lige netop det, vi gjorde, og vi gjorde det tit. Jeg tror også, jeg ved, hvor det er, du vil hen. Det næste, du vil spørge os om, er, hvorfor vi ikke bad Herren om at hjælpe os med vore uoverensstem-

melse, så vi ikke var endt i den situation, vi befinder os i nu? Har jeg ret?"

„På en måde. Hvad jeg gerne vil vide er: hvornår og hvorfor holdt I op med at bede sammen?"

„Det er en lang historie, og jeg skal indrømme, at vi holdt op med at bede sammen, *inden* vi virkelig havde noget alvorligt problem. Som familiens bærer af Præstedømmet må jeg indrømme, at jeg var ligegyldig, og at der var mange ting, jeg gik let hen over."

„Svar mig ærligt, begge to: Hvis I kunne opleve den samme lykke, kærlighed, tillid og fortrolighed, I følte, da I blev gift, ville I så tage imod det?"

Nelly lavede op. „Det spørgsmål er vanskeligt, doktor, for det er ledsaget af mange „hvis'er", men det mest nærliggende svar er „jo!" Jeg er imidlertid bange for, at det er for sent, især efter alt det, vi har sagt til hinanden."

„Nelly og Leif, har I i det hele taget nogen sinde foretaget jer noget, som I senere ville ønske, I ikke havde gjort? I behøver ikke engang at besvare det spørgsmål, for det er noget, vi allesammen har været udsat for. Kunne I tænke jer, at Herren skulle viske den tavle fuldstændigt ren for disse ting og „aldrig ihukomme dem mere?"

„Det ved du godt, vi gerne ville, doktor," sagde Leif.

„Nuvel, hvis I gerne vil det, og hvis I forventer, at Herren skal vise barmhjertighed over for de ting, I kan have gjort forkert, er det så for meget for langt, at I tilgiver og glemmer det, I har gjort forkert over for hinanden?" Ville det være for meget for jer at knæle sammen med mig og bede Herren tilgive os vore synder og give os evne til at tilgive hinanden?

Op medens vi er ved det, hvorfor beder vi Ham ikke om at give jer en ny anledning til at ære pagterne og ægteskabsløfterne og love ham, at hvis Han vil gøre det, vil I altid søge Ham i bøn sammen?

Op så lige til sidst: Husk, at Herren er den bedste partner, I nogen sinde kan få i jeres ægteskab. Han forbliver

tavs, indtil man kalder på Ham, men Han er altid parat og villig til at hjælpe. Gør Ham til en *aktiv* partner i jeres ægteskab."

Undladelse af at føle og opfylde hinandens behov

Kæmpestore tårer trillede ned ad hendes søde kinder. „Jeg er ligeglad med, at vi ikke kan få råd til et bedre hjem, jeg bekymrer mig ikke engang for, at vi ikke kan få nogle af de ting, som alle andre tager for givet. Jeg har aldrig klaget over, hvad vi ikke har, og jeg vil arbejde fra morgen til aften for at gøre min mand tilpas. Men der er én ting, jeg ganske simpelt er nødt til at have, og det er selvspekt. Måske vil det være bedre at kalde det selvtillid, men jeg har i hvert fald mistet den fuldstændigt."

Efter kun tre års ægteskab var den 24-årige Ruth parat til at opgive det hele. „Jeg var nødt til at have *ingen* vished for, at jeg er en god hustru, en retfærdig moder, at jeg i hvert fald har delvis succes i livet. Jeg ville ønske, at Don bare ville sige det til mig en gang imellem."

Omvendt kom Gerald til mit kontor for at tale om Vera, hans hustru. „Doktor," sagde Gerald, „jeg er bestemt ikke noget overmenneske, og jeg forventer slet ikke, at min hustru kan skal have takke for *mig*, men jeg kommer fra en kærlig familie, og det er en del af det bånd, der binder mand og hustru sammen. Men Vera tilsidesætter mig.

Jeg elsker hende højere end alt andet på jorden, men hvad skal jeg gøre?" Bernhard på 32 år, havde følgende at sige: „Jeg har altid gået på jagt sammen med min fader og mine brødre. Det drejer sig i regelen kun om et par dage, og det er med til at danne kærlighedsbånd mellem familiens medlemmer. Jeg brøver at lægge planer for at være resten af tiden sammen med min hustru og mine børn, men hun stiller sig så vanskelig an med hensyn til den tur, så den er ødelagt for mig, endnu inden jeg er kommet afsted."

Therese er en tiltrækkende blondine på 27 år. „Doktor, er det urimeligt, at en kvinde ønsker sit hår gjort i stand en gang om ugen? Vi skylder ikke nogen noget, bortset fra det, vi skylder på det hus, vi har. Jeg sparer hele tiden, Don har sin båd, sine geværer og sit fiskeudstyr. Jeg glæder mig hver eneste uge til at få mit hår gjort i stand. Er jeg urimelig? Han insisterer på, at jeg skal holde op med det. Det er lige ved at true vort ægteskab."

Det lyder tåbeligt, ikke sandt? Og dog bliver denne ubetydelige ting monumental, når andre små sorger samler sig, ligesom når et skib skal bane sig vej frem gennem mudder og tang. Albert Einsteins hustru blev engang spurgt, om hun forstod Einsteins relativitetsteori. Hun svarede: „Nej, men jeg tror, jeg forstår Albert Einstein." Enten nu behovet består i kærlighed,

påskønnelse, tillid, en bestemt ret til middag eller en ugentlig hårbehandling, vil en god ægtefælle erkende sin modparts personlige behov og søge at opfylde dem. Mennesket lever afgjort ikke af brød alene, men i mange tilfælde lever det på opfyldelsen af sine specielle behov gennem en taknemmelig og opmærksom ægtefælle. (Se Matt. 4:4.)

Undladelse af at udtrykke sin kærlighed

En mand, hvis hustru søgte skilsmisse, blev af dommeren spurgt, hvorfor han aldrig fortalte sin hustru, at han elskede hende. Han svarede, at det *havde* han fortalt hende.

„Hvornår?“ spurgte dommeren.

„Da jeg giftede mig med hende.“ – Og han havde sandsynligvis aldrig fortalt hende det siden. Næsten alt kan blive slidt og fortærsket, undtagen udtalelsen „Jeg elsker dig“. Kvinder (og mænd) elsker at høre det om og om igen. De elsker at blive forsikret og genforsikret om den kendsgerning.

Den stærke, tavse type vil i dette tilfælde tabe i konkurrencen med den mindre sportsprægede, mindre smukke type, der ofte lader sin stemme høre – han vil tabe til hver en tid, hvis han ikke gentager de nævnte tre ord ofte.

„Jeg ved, han elsker mig, men hvorfor fortæller han mig det ikke?“ Og vi kan tilføje: fortæl det igen og igen og så igen.

Den bedste investering, en mand nogen sinde kan gøre, er en 25-øre til telefonen for at ringe hjem til sin hustru i dagens løb, blot for at fortælle hende, hvor meget han elsker hende. Prøv det, så skal I bare se! Læg mærke til hendes reaktion, når I lader hende vide, at I har tænkt på hende, og at I hellere vil være sammen med hende end med nogen som helst anden.

Vi mænd bør slutte os sammen om at give „Dronningebelønningen“ til vore hustruer. Undersøg, om I tror, den udnævnelse vil passe til jeres hustru.

En „Dronning“ som er:

Den bedste skuespiller: Viser glæde, når hun i virkeligheden skulle vise skuffelse. Alt, hvad hun fik til Mors Dag var et kys, i stedet for en gave, fordi jeg havde glemt, hvilken dag det var.

Den bedste til at skrive: Skriver til vore børn, som er flyttet hjemmefra enten til en skole, på mission eller i tjenesten.

Den bedste leder: Leder trafikken heldigt gennem den travleste sektion i verden – vort hjem.

Den bedste producent: Frembringer de bedste resultater i vore børn med mindre end lejlighedsvis hjælp fra en travl fader og med mindst mulig ståhej.

Den bedste designer: Udarbejder snitmønstre til kjolerne til sangfestival, eksamensfest eller et formelt bal, og til en særlig kjole, når hun skal til „farvel-møde“ for sin søn, der skal på mission.

Den bedste støtte: Yder mig helhjertet støtte og klager aldrig i mine kirkelige og erhvervsmæssige opgaver.

En af vor tids største misforståelser er den idé, at en mand og en kvinde bliver gift, og „så lever de lykkeligt til deres dages ende.“ Det er rigtigt, at de føler sig tiltrukket af hinanden ved det, der er begyndelsen til kærlighed. Så bliver de gift og begynder at opbygge et liv i kærlighed sammen. Men det er også sådan, at den vedvarende, betydningsfulde kærlighed ikke kommer dumpende til os.

Kærlighed er noget, der bygges op på et solidt fundament af ægteskabs-ceremoniens pagter og løfter. Men derefter skal opbygning af strukturen fortsætte, sten for sten, med enhver kærlighedshandling, med ømhed, uselviskhed og hensyntagen til hinanden hele livet igennem. Lad os I tide erkende tegnene og symptomerne på et sygt ægteskab, så vi kan helbrede dem og genoprette vor forbindelse med dets sundeste tilstand.

Og endelig: I mænd (og det samme gælder for kvinder), hvis I ønsker, at jeres hustru skal behandle jer som en konge, så prøv at behandle hende som en dronning! ○

SAND KUNDSKAB OM

En korrekt forståelse af Guds karakter og egenskaber er grundlaget for sand religion. Herren befalede det gamle Israel: „Du må ikke have andre guder end mig.“ (2. Mos. 20:3.) Og Kristus forbandt kundskab om Gud med den store gave, som evigt liv er: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3.) I disse sidste dage har profeten Joseph Smith forkyndt, at den første af vore trosartikler er tro på Guddommen, og at det første princip i Evangeliet er „tro på den Herre Jesus Kristus.“

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fastholder at sandheden om Gud blev forkyndt i sin enkelhed, skønhed og kraft i Det nye Testamente. Da guddommelig myndighed og åbenbaring hørte op med at virke i Kirken og afrafaldets mørke dækkede jorden, gik denne sandhed tabt. Denne kundskab blev ikke forkyndt for menneskene igen, før Faderen og Sønnen i 1820 viste sig for Joseph Smith og indvarslede tidernes fyldte forvaltning.

Det nye Testamente lærer os tydeligt, at de tre medlemmer af Guddommen er adskilte personer. F.eks. da Jesus blev døbt:

„... Himmelen åbnedes... og Helligånden daledede ned over ham i legemlig skikkelse... og en røst lød fra himmelen: „Du er min søn, den elskede, i dig har jeg velbehag.“ (Luk. 3:21–22; se også Matt. 3:13–17; Mar. 1:10–11.)

Joseph Smith sagde:

„Duens tegn blev indstiftet før verdens skabelse, et vidne om den Helligånd, og Djævelen kan ikke komme i en duens tegn. Den Helligånd er en person og er i en persons skikkelse... Den Helligånd kan ikke omformes til en due; men der blev givet Johannes en duens tegn for at bekræfte handlingens sandhed...“¹

Dåbshandlinger sker i vore dage i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn. De instruksur, der af Herren blev givet til Joseph Smith i 1843 vedrørende Guddommen lød således:

„Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneske. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os.“ (Lære og Pagter 130:22.)

„Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.“ (1. Mos. 1:27); se også Hebr. 1:1–3.) Kristus og alle mennesker er skabt i Guds billede. Efter sin opstandelse

indbød Kristus apostlene til at føle, at Hans legeme var af kød og ben, hvorved Han beviste over for dem, at Han ikke kun var en ånd:

„... Jesus selv stod midt blandt dem og siger til dem: ‚Fred være med eder!‘ Da blev de grebet af angst... og mente, det var en ånd, de så. Men han sagde til dem: ‚Hvorfor er I forfærdede?... Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; ruf på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.‘ (Luk. 24:36–39.)

Der er adskillige vidnesbyrd i Det nye Testamente om Kristi herlighed. Peter, Jakob og Johannes på Forklarelens Bjerg; Paulus, da han blev omvendt på vejen til Damaskus; og Johannes i begyndelsen af Johannes' Åbenbaring: alle taler om Kristi herlighed med vendinger som „stort lys“ og „stråleglans“.

Vor Frelser, som virkede under Faderens direktion, er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesket. I sit brev til Timoteus skrev Paulus: „Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesker: mennesket Jesus Kristus.“ (1. Tim. 2:5.) Det var derfor, at Herren specielt belærte sine tilhængere om at bede direkte til Faderen i Jesu Kristi navn.

Da den oprindelige Kirke ikke mere blev ledet gennem åbenbaring, gik disse grundlæggende sandheder tabt. Under påvirkning fra den hedenske filosofi prøvede Kristne tænkere at forklare, hvorledes de kristne kunne være monoteister, der kun tilbad én, eneste Gud, samtidig erkendte, at der var tre medlemmer i Treenheden. Der blev fremført adskillige forklaringer:

Adoptionisterne mente, at Kristus kun var et dødeligt menneske, der opnåede en sådan fuldkommenhed af hellighed, så Han blev adopteret som Guds Søn og ophøjet til guddommelighed.

Modalisterne betragtede Gud som værende kun én person, der – ligesom en skuespiller – spillede rollerne som henholdsvis Faderen, Sønnen og den Helligånd.

Rådet i Nikæa, der blev sammenkaldt af kejser Konstantin i året 325 e. Kr., lagde fundamentet til den traditionelle, kristne lære om Gud. Den nikæanske Trosbekendelse lyder i uddrag således:

„Vi tror på én Gud faderen... og på én Herre Jesus Kristus, Guds Søn, skabt af Faderen... med samme væsen som Faderen...“²

Den atanasianske Trosbekendelse opstillede en lignende lære:

TREENIGHEDEN

AF RICHARD O. COWAN

„Vi tilbeder én Gud i Treenigheden og Treenigheden i Enhed, idet vi hverken sammenblander personerne eller adskiller deres væsen. Thi Faderen er en person, Sønnen en anden og den Helligånd en tredje. Men Faderens, Sønnens og den Helligånds Guddom er ét. . . .“¹⁾

Efter en del forvirring over Kristi menneskelighed og guddommelighed bestemte Det Kaledonske Råd i 451 e. Kr., at der måtte være to naturer: før fødslen og så en person efter fødslen. Gradvis forsvandt tanken om Gud som en person. Gud blev snarere den „Første Årsag“ eller den magt, som opfylder hele universet. Church of England gensejlede en sådan tankegang ved at erklære: „Der er kun én levende, sand Gud, evig, uden legeme, legemsdele eller lidenskaber. . . .“²⁾

En ny omskiftning i læren skete, da menneskene begyndte at fremhæve Guds retfærdighed og derefter at frygte Ham som dommer. Dette i forbindelse med tabet af en klar forståelse af Guds personlighed, førte menneskene til at glemme Ham som deres kærlige Fader; og derfor begyndte svælget og virke som mellemlid mellem Gud og mennesket.

Selv om nogle af reformatorerne genoplivede en interesse for Guds kærlighed – uden åbenbaring – kunne de dog ikke gengive en sand og komplet forståelse i religionsverdenen, der fik Joseph Smith til først at vende sig til Bibelen og dernæst bede om et svar sit spørgsmål: „Hvilken kirke er sand? Hvilken kirke skal jeg slutte mig til?“ Lidet anede han, da han gik ind i lunden for at „bede til Gud“, at hans enkle bøn i tro ville føre til åbenbaringen af en forvaltning af Evangeliet og til gengivelse af den sande kundskab om Guddommen. Hans første syn er af historisk betydning, og han berettede:

... jeg så en lysstøbe lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig. . . . Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: DENNE ER MIN ELSKEDE SØN. HØR HAMI!“ (Joseph Smith 2:16–17.)

I denne ene oplevelse blev flere sandheder åbenbaret til den unge Joseph Smith:

1. Medlemmerne af Guddommen er tre individuelle personer.
2. Faderen og Sønnen har virkelige legemer, i hvis billede mennesket blev skabt.

3. Deres glans og herlighed overgår al beskrivelse, men Joseph Smith fik lov at se dem og bærer vidnesbyrd om det, han havde set, for Helligånden, det tredje medlem af Guddommen, „(hvis kraft også blev tilkendegivet ved hin hellige anledning) havde båret vidnesbyrd til hans sjæl. . . . at Faderen og Sønnen var to herliggjorte personer i hinandens udtrykte billede.“³⁾

Gud vil give jer (de hellige) kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds uudsigelige gave, der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret før end nu.“ (L.&P. 121:26.)

4. Sønnen virker efter Faderens direction.

5. Mennesker kan bede til Gud og få svar fra Ham uden nogen mellemand. ○

¹⁾ „Profeten Joseph Smiths Lærdomme“, samlet af Joseph Fielding Smith. Ed. 1967, side 332.

²⁾ B. H. Roberts: „Outlines of Ecclesiastical History“ 4th edition; The Church of Jesus Christ of Latter day Saints, Salt Lake City, Utah, 1924, page 169.

³⁾ B. H. Roberts: Ibid. page 190.

⁴⁾ B. H. Roberts: Ibid. page 191.

⁵⁾ Bruce R. McConkie: „Mormon Doctrine“; Bookcraft, Salt Lake City, Utah, 1968. (Se også Moses 1:14–15.)

Man skale holde sit løfte

AF GENERAL SUPERINTENDENT DAVID LAWRENCE
McKay

En varm sommerdag var drengen David O. McKay ved at hjælpe sin fader, David McKay, med at køre hø hjem fra marken. Hestene blev tøjret til hækkevognen som han kørte mellem høstakkene, efterhånden som faderen stangede høet op på vognen. De begyndte i den nederste ende af marken og arbejdede systematisk frem. Det var i den tid, da tiende blev betalt med farmens produkter i stedet for med penge, så da det niende læs var blevet transporteret hjem, var David O. klar over, at det næste måtte blive tiendelæst. Den nederste del af marken, hvor de arbejdede, var lidt sumpet, og høet dér var ringere end det i markens øverste ende, som var iblandet engrøt-tehøler og andre græsarter, der var gode til foder.

„Kør op i den øverste ende, efter det tiende læs,“ sagde faderen til David; „høet er bedre dér.“ David protesterede, for nu befandt de sig i markens nederste ende, og tiendelæst skulle tages i rækkefølge med de andre ni og være af samme slags. „Nej“, sagde hans fader, „tag det bedste til den del, Herren skal have.“

Op så hentede de det tiende læs fra markens bedste hø. Denne beretning er mere og andet end et eksempel på, hvordan man betaler tiende. Den viser også, at David O. McKays fader på et tidligt tidspunkt i hans liv indprentede

ham, hvor vigtigt det er at gå den anden mil for at opfylde sine forpligtelser. Både fader og søn forstod, at tiende ikke er en gave, men en betaling af noget, man skylder, noget, man allerede har lovet Herren. Den dag lærte David, at det løfte skulle holdes med glæde og i overmål. Det skulle mere end bogstaveligt opfyldes.

At det er vigtigt, at man til det yderste opfylder sine forpligtelser, var et af Præsident McKays ledende principper hele hans liv igennem. „Pligtens hellighed“ var et hyppigt emne for hans taler. Det var for ham en pligt at holde de løfter, han havde givet sin himmelske Fader og sig selv. Hvis han mente, han havde pligt til at handle, ignorerede han al træthed og tilsidesatte alle fornøjelser eller andre ting, han havde lyst til, hvis de hindrede ham i at udføre det, han mente, var hans pligt. Han havde ingen tålmodighed med de mennesker, som gik uden om ånden i deres kontrakter ved at stå fast på bogstaven i dårligt formulerede dokumenter.

En aftale var for ham et løfte, der skulle holdes, og han forventede, at andre havde samme forståelse. Jeg var til stadighed sammen med ham i adskillige uger, da han rejste rundt i de europæiske missioner. Det tog ikke lang tid at opdage, at når han indgik en aftale om noget kl. 8:30, så mente han ikke kl. 8:31.

Præsident McKay var særlig interesseret i, at løfter man gav børn skulle holdes uden hensyn til, hvor lidt vigtige de forekom de voksne, som gav dem. En dag aftalte han med en lærer i en søndagsskoleklasse, at han ville hilse på medlemmerne i dennes klasse i sit kontor til et aftalt tidspunkt. Pludselig sygdom bragte ham på hospitalet den pågældende dag, og klassen blev skuffet. Den første søndag efter at han var blevet udskrevet, forbløffede han en måbende søndagsskoleforstander med at komme til hans søndagsskole for at opfylde sit løfte.

I London var der en lille pige, der trængte sig frem gennem folkemængden og spurgte, om han ville give hende sin autograf. Han nikkede, men pigen blev skubbet til side af nogle voksne, som ville hilse på Præsidenten. Han holdt fast ved, at pigen skulle findes. Det tog flere timer at finde hende, men det lykkedes til sidst. Præsident McKay havde holdt sit løfte.

Vi havde inviteret Præsident McKay til middag i vort hjem en dag. En af mine brødre, Llewelyn, var inviteret samtidig. Min broder opdagede, at han ville komme for sent til en aftale med en søster, der var indvåndret, men han vidste, at hun ville vente på ham. Han regnede det for mere vigtigt at være sammen med sin fader. Da Præsident McKay hørte dette, blev Llewelyns måltid brat afsluttet. „Du lovede hende at komme. Hvad sidder du så her for?“ Llewelyn foreholdt sin fader, at søsteren ville forstå, hvorfor han kom for sent. Hun opholdt sig i sit hjem, så det ville slet ikke genere hende at vente. „Det er ingen undskyldning. Du gav et løfte. Vil du være så venlig at holde, hvad du har lovet.“

Den dag gik Llewelyn glip af en lækker dessert!

BØRNENES SIDER

Det rette

AF ROSALIND R. DRAPER

Der var engang en lille pige – ikke en stor pige – men heller ikke en baby, men sådan en sød lille pige.

En dag sagde hendes mor til hende: „Spis nu din morgenmad, Jette, og tag så din yndlingskjole på. I dag går vi i Zoologisk Have.

Jette tog sin lille gule dragt på med de store orange prikker. Så puttede hun sin lille hånd i sin mors store hånd, og de gik henad sidegaden til busstoppestedet. De sad på en smal gul bænk indtil den lange gule bus stoppede ud for dem.

I Zoologisk Have lo Jette og sagde: „Se på giraffen. Den har sådan en lang hals. Den er så tynd.“

„Den har brug for en lang tynd hals, så den kan spise løvet på træerne“, sagde Jettes mor.

Jette fniste da hun så flodhesten stå i vandbassinet. „Åh, se dens hals. Den er ikke lang, og den er ikke tynd. Dens hals er kort og tyk, og den har en kort hale.“

„Ja“, svarede mor, „den behøver en kort, tyk hals til at holde sit store hoved.“

Ved abeburet klappede Jette i hænderne og pegede på aben. „Mor, se den sjove abe. Dens hale er ikke kort, dens hale er lang. Og den kan gysse i sin lange hale.“

Da Jette så slangen, råbte hun: „Dens

hale er ikke lang, dens hale er ikke kort. Den ser ud som den er hale over det hele."

Jettes mor lo og sagde: „Slinger har ingen hale, Jette, men du har ret. Det ser ud, som om de kun er haler. Da de ingen ben har, må de kravle på jorden."

Om aftenen tog Jette sin lille lyserøde pyjamas med de store grønne skildpadder på. Hun så sig i spejlet og sagde: „Min hals er ikke lang og tynd. Jeg behøver ikke at spise bladene på træerne."

Min hals er ikke kort og tyk. Jeg behøver ikke at bære på et stort hoved. Jeg behøver ikke en lang hale til at gynge i. Jeg kan sidde i min gynge og gynge højt op i luften.

Jeg ligner ikke en lang hale. Jeg har ben og arme. Jeg behøver ikke at kravle på jorden. Jeg kan gå på mine to ben.

Jeg er ikke nogen stor pige, jeg er heller ikke nogen baby. Jeg er lille Jette. Jeg er så glad for lige netop at være mig selv." ○

Oldefar MacDougals sæk

AF ROSALIE W. DOSS

Oldefar MacDougals sæk

AF ROSALIE W. DOSS

Angus MacGregor sluttede sit nummer med en gennemtrængende, inciterende, fejende og overvældende fanfare af toner. Sækkepibeblæsernes konkurrence var slut.

For Jamie MacDougal var konkurrencen også forbi. Han havde ydet sit bedste i konkurrencen. Men han var ikke så dygtig til at spille på sækkepibe som Angus. Angus kunne få meget mere ud af en sækkepibe end nogen anden dreng i de skotske højlande.

Det tog kun dommerne få minutter at erklære Angus som vinder, og Jamie var klar over, at de ville gøre det. Nu ville Angus få den ære at rejse til Glasgow for at spille i finalen. Og når Angus vandt der, ville det være officielt. Han ville være den bedste junior blæser blandt højlanderne.

Alle stimlede sammen omkring Angus for at ønske ham tillykke. Jamie vidste, at han burde være en god taber og ligeledes ønske Angus tillykke. Han og Angus var venner og naboer.

Jamie måtte synke en klump i halsen, før han kunne få sig selv til at tale til Angus. Hans sagde: „Angus, jeg ønsker det bedste for dig i Glasgow. Du fortjener at vinde.“

„Tak, Jamie,“ sagde Angus, „men det er jeg ikke helt sikker på.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Jamie forbavset.

„Denne gamle sækkepibe holder måske ikke“, sagde Angus. Han holdt sin sækkepibe frem, for at Jamie kunne se den.

„Læderet er gammelt og skørt. Det kan revne når som helst.“ „Hvorfor så ikke få en ny sækkepibe før konkurrencen?“ spurgte Jamie.

Angus rystede nedtrykt på hovedet. „Gode sækkepiber er meget dyre.“ Så lyste hans ansigt op. „Men der er en kontant præmie til den, der vinder. Måske kan jeg få en ny sækkepibe, hvis jeg vinder den store konkurrence i Glasgow.“

Jamie så ned på sin egen sækkepibe. Den havde tilhørt hans oldefar MacDougal. Det var et smukt instrument med sølvbeslag og dekoreret med MacDougal-klanens farver. MacDougal havde altid været den bedste sækkepibeblæser i højlandet. Denne fine sækkepibe havde taget mange rejser til Glasgow for at spille ved konkurrencer og march-parader. Men i dag havde Jamie tabt for klanen. Han havde tabt til en MacGregor. Og hvad kunne det så hjælpe at denne MacGregor var hans ven? Det gjorde nu alligevel ondt.

Jamies triste tanker blev afbrudt af fru McGregor, Angus moder. Hun sagde: „Jamie kom nu med over i huset og få boller og kage.“

Jamie vendte sig hurtigt bort. Han ønskede ikke at deltage i festen.

Da han begyndte at løbe hjem, var der noget blødt der strøg sig op af Jamies ben. Det var Laddie, Angus' store, smukke hvid-og gulplettede collie. Jamie tænkte, at Angus var mere heldig end nogen dreng fortjente. Ikke alene havde han vundet blæsernes konkurrence i dag, men han ejede også den fineste hyrdehund i højlandet. Laddie var en præmiehund. Den havde vundet mange diplomer for sine fine evner som vogterhund.

„Du er en god hund, Laddie,“ sagde Jamie og standsede for at kæle for hunden. Han og Laddie var gamle

venner. De tre, Jamie, Angus og Laddie havde ofte sammen vogtet deres fåreflokke oppe på bjergsiderne.

Han gav Laddie et sidste klap. Så løb han hurtigt hjem. Så snart hoveddøren havde lukket sig bag ham, gled store tårer ned af hans kinder. Forsigtigt stillede han oldefar McDougals sækkepibe tilbage på dens hædersplads på bordet i korridoren, så pressede han hænderne mod sine øjne og forsøgte at standse tårerne.

Lyden af MacDougals sækkepibe ville ikke blive hørt i Glasgow i år. Det var ikke fordi, han ikke havde forsøgt. Det var fordi Angus var så meget dygtigere, end han var.

Jamies forældre havde sagt til ham inden konkurrencen: „Jamie, det vigtigste er at yde sit bedste. Ingen kan gøre mere end det.“

Han havde ydet sit bedste. Men det havde ikke været tilstrækkeligt. Men det var ikke nogen trøst i Jamies nuværende elendighed.

Der blev skrabet på døren. Det var sikkert Laddie. Angus sendte tit Laddie hen for at hente Jamie. Men i dag ønskede Jamie, at Angus ikke havde sendt Laddie hen for at hente ham.

Jamie åbnede døren. „Ja, ja, Laddie, jeg skal nok komme. Det skal ikke hedde sig at en MacDougal er en sørgmodig taber.“

På halvvejen til MacDougals hus, kom Angus for at møde dem. Han sagde: „Jamie, jeg sendte Laddie hen for at hente dig. Jeg vil bede dig om en stor tjeneste.“

„Hvad er det, Angus?“ spurgte Jamie. Hvad mere kunne Angus ønske sig?? For i dag havde han sikkert alt.

Angus spurgte: „Må Laddie bo hjemme hos dig, medens jeg er i Glasgow? Selv om mor vil passe godt på Laddie, har hun ikke tid til at tage ham med i bjergene med fårene eller på lange ture. Laddie vil være glad for at være sammen med dig, Jamie.“

„Mener du det?“ udbrød Jamie. „Vil du virkelig lade Laddie blive herjemme hos mig medens du er borte?“

„Hos hvem ellers! Næst efter mor er der ingen jeg hellere vil betro Laddie til end dig“, svarede Angus.

„Jeg vil tage mig godt af Laddie! Jeg holder af Laddie, som var den min egen hund,“ sagde Jamie.

„Det ved jeg,“ sagde Angus. „Det er derfor, jeg ønsker, når jeg kommer hjem fra Glasgow, at du skal tage med mig hen til MacPherson, og udvælge dig en hvalp af Bonnie's kuld.“

„Udvælge af kullet? Hvad taler du om, Angus?“ spurgte Jamie. Angus forklarede: „Laddie er far til Bonnie's nye kuld. Jeg har fået lov til at vælge af hendes kuld, men jeg giver dig den ære, Jamie. Du må udvælge en af hvalpene til dig selv.“

„Tak, Angus“, sagde Jamie næsten målløs af lykke. Han så på sin ven, som var det første gang, han rigtigt så ham.

Angus vidste, hvor stor en skuffelse det havde været for Jamie at tabe i sækkepibekonkurrencen. Skotsk familiestolthed ville ikke tillade ham at omtale det, men med sin dybe medfølelse og forståelse, prøvede Angus at formilde smerten ved at give Jamie en af hvalpene. Det var ikke nogen ringe gave. En hvalp fra dette kuld kunne indbringe en net sum penge, men Angus forærede nu hvalpen som gave til Jamie.

Hvor var Angus en god vinder. Skønt han lige havde vundet en vigtig konkurrence, pralede han ikke med sin sejr. Han havde stadig tid til at tænke på en vens følelser. Angus var en langt bedre vinder, end han, Jamie, var taber.

„Angus“, sagde Jamie. „Jeg vil gerne bede dig om en stor tjeneste.“ „Hvad er det?“ spurgte Angus.

„Kunne du ikke tage oldefar MacDougals sækkepibe med til Glasgow? Den

vil føle sig så ensom, hvis den skal stå herhjemme på bordet i korridoren.“

„Vil du virkelig lade mig tage din oldefar MacDougals vidunderlige sækkepibe med til Glasgow til konkurrencen? Med et så fint instrument kan jeg ikke undgå at vinde.“

„Det ved jeg, sagde Jamie lykkeligt,“ og jeg ønsker kun, at du får success.“ Denne gang var ønsket ment alvorligt og kom lige fra Jamies hjerte. ○

Sjove sten

AF PEGGIE GEISZEL

Har du lyst til at lave gaver til fødselsdage eller til specielle venner?

Prøv at male på sten.

Begynd i god tid og led efter sten med mærkelige og interessante former. Se efter i din egen baghave, langs med vandløb og i skoven eller på marken, når du er ude at trave.

Runde sten er de nemmeste at male på, og sten står bedst, hvis den ene side er flad. Overfladen kan være glat eller ru. Huller og revner og kanter kan ofte ligne noget – et dyr eller en blomst, eller et sjovt ansigt.

Lav tegningen ganske enkel. Tegn

først et omrids med en blød blyant, kridt eller farveblyant.

Hurtigt tørrende vandfast plastikmaling egner sig bedst og giver en god virkning. Men hobbylak er også godt. De kan lakeres eller ferniseres, så de holder længere.

Små sten er gode som brevpreslere.

Større sten kan bruges til at holde yderdøre eller terrassedøre åbne.

Disse malede sten ligner billedhuggerforarbejdede ornamenter og gør sig som fine gaver.

Gunnar Sneum fortæller i bogen „Billedmageren“ mere om maling på sten. O. A.

Den præsiderende biskop
taler til ungdommen om

Patriotisme

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

I en bog med titlen „Historiens hvis'er" overvejer J. E. Chamberlin, hvad resultaterne ville være blevet, hvis nogle af historiens betydningsfulde begivenheder var blevet ændret af lidt forandrede beslutninger eller omstændigheder.

Hvis en bog over et lignende emne kunne skrives nøjagtigt over den nærmeste fremtid, ville det uden tvivl vise sig, at vor historieperiode ligger i spidsen som en af tidernes største „hvis"-perioder.

Det er ikke svært at se, at vi lever i en urolig verden. Lovløsheden stiger med frygtelig fart; folk laver optøjer og plyndrer i deres egne byer; unge opmuntres til at fralægge sig deres ansvar for fremtiden. Der synes at være problemer alle vegne. Alligevel ved vi, at situationen er langt fra håbløs: I Kirkens ungdom, giver håb.

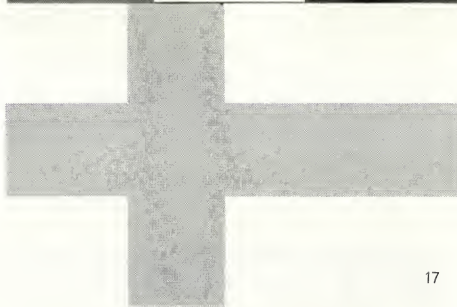
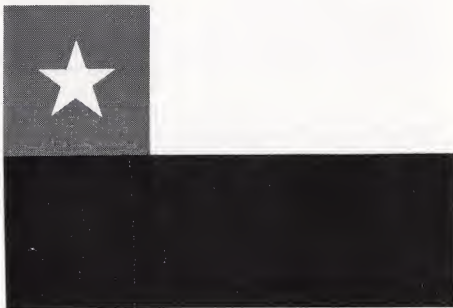
Hvis nationer skal løse deres indenlandske og internationale problemer, vil det kræve en nation af modige og patriotiske unge mennesker, hvis principper er fast grundlagte på retfærdighed og som ved, at „hvor Herrens ånd er, der er frihed." (2. Kor. 3:17.) Landets styrke grundlægges og opbygges ved hjælp af folkets tro på Gud.

George Washington anerkendte Guds ledelse og erklærede: „Af alle dispositioner og vaner, som fører til politisk fremgang, er religion og moral uundværlige støtter . . . både formuelt og erfaring forbyder os at forvente, at national moral kan sejre uden religiøse principper." (Washingtons afskedstale.)

Lincoln forstod også, at en nations styrke stammer fra folkets personlige retfærdighed:

Gud hersker over denne verden – det er nationers såvel som menneskers pligt at erkende deres afhængighed af Guds beherskende magt, ydmygt at bekende deres synder og overtrædelser . . . og at erkende den ædle sandhed, at kun de nationer, hvis Gud er Herren, bliver velsignet."

Bibelen siger: „Retfærdighed løfter et folk . . ." (Ordsp. 14:34.) Det er personlig retfærdighed, som kan hæve en

nations standarder. Alle nationer har brug for en generation af unge, som har retfærdige overbevisninger. Betydningen af individuel retfærdighed kan ikke overvurderes. Det er sket mange gange i historien, at et enkelt menneskes retfærdighed har hævet en hel nation. Jean d'Arc, en 19-årig bondepige, hjalp ved sit inspirerende mag Franking over sine nederlag og førte hæren til sejr. Mormon, den nephitiske profet, blev af den degenererede

nephitiske nation udvalgt til hærfører. Selv om han kun var 16 år, placerede hans personlige retfærdighed ham som leder.

David, den unge hyrde, reddede sit land, fordi han havde så megen tro på Guds magt, at han turde gå ned i dalen til kæmpen fra Gat.

Da Moroni, Den nephitiske hærs øverste befalingsmand, så, at hans folk var ved at blive splittet, „sønderrev han sin kjortel, og han tog et stykke deraf og skrev på det: Til erindring om vor Gud og vor religion, vor frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn; og han løftede det på enden af en stang.

Og han iførte sig sin hjelm og sin brynje og sine skjolde og omgjorde sine lænder med sine våben, og han tog stangen, på hvis ende stykket af kjortelen hang, og han kaldte det frihedens symbol, og han bøjede sig til jorden og bad med kraft til sin Gud om, at frihedens velsignelser måtte hvile over hans brødre, så længe der var kristne tilbage til at besidde landet . . .

Og derfor bad Moroni denne gang, at de kristnes sag og landets frihed måtte blive begunstiget.

Og da han havde udøst sin sjæl til Gud, kaldte han alt det land, som lå syd for ødelæggelsens land, ja, alt det land, både mod nord og syd, et udvalgt land og et frihedens land.

Og han sagde: Gud vil visselig ikke tilstede, at vi, som foragtes, fordi vi har påtaget os Kristi navn, skal blive nedtrådt og ødelagt, førend vi påfører os det ved vore egne overtrædelser.

Og da Moroni havde sagt disse ord, gik han ud blandt folket og svingede det afrevne stykke af sit klædebon i luften, så alle kunne se det, han havde derpå, og han råbte med høj røst og sagde:

Lad alle, der vil håndhæve dette valgsprog i landet, komme frem i Herrens styrke og indgå en pagt, at de vil forsvare deres rettigheder og deres religion, så at Gud Herren kan velsigne dem.“ (Al. 46:12–13; 16–20.)

Alle disse personer, og der kan nævnes mange andre, demonstrerer overbevisende vigtigheden af personlig retfærdighed til bevarelse af en nations styrke. Den bedste måde at vise kærlighed til vort land på, er at gøre de principper, som styrker en nation, til en del af vort liv.

Ligesom nephiternes Moroni eller Det gamle Israels David bør vi have mod til åbent at erklære troskab til vort land og til de principper, som sikrer dets styrke.

Der kan ikke være nogen tvivl om, hvordan Kirkens ungdom vil møde denne tids udfordringer. Vejen er klar. Præsident David O. McKay skitserede den med disse ord: „I disse usikre og urolige dage, er frihedselkende folks største ansvar og altoverskyggende pligt at blive ved med at forkynde frihed for den enkelte, hans slægtskab med guddommen, og nødvendigheden af lydhed mod Jesu Kristi Evangelium principper. Kun derigennem vil mennesket finde fred og lykke.“ (The Improvement Era, december 1962, s. 903.) ○

Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed.

Vi tror, at ingen regering kan eksistere i fred, med mindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvittighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv.

Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrigheds personer til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udøve loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje.

Vi tror, at religionen er indstiftet af Gud, og at menneskene er ansvarlige over for Gud, og for ham alene, for udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse anskuelse tilskynder dem til at gøre indgreb i andres rettigheder og frihed. . . .

Vi tror, at alle mennesker er forpligtet til at understøtte og opretholde de respektive regeringer, som de lever under, så længe disse beskytter dem i deres iboende og uafhængelige retsgoder gennem deres love, og at opstand og oprør ikke passer sig for alle således beskyttede borgere. . . .

Lære og Pagter 134:1-5

Kend dig selv

AF KATHLEEN PEDERSON

De gamle grækere havde et godt mundheld, der sagde: „Kend dig selv“, og meget af deres litteratur og filosofi var baseret på denne leveregele. Hvor godt kender du dig selv? Hemmeligheden ved at kende sig selv er at undersøge sit allerinderste jeg. Henry David Thoreau*, filosofen, der levede flere måneder i en lille hytte i Walden Pond i New England for at lære sig selv og naturen lidt bedre at kende, sagde dette om selverkendelse: „Det er lettere at sejle tusinder af kilometer gennem kulde og storm, og hvor der er menneskeædere i et af regeringens skibe med fem hundrede mænd og drenge til at assistere

sig, end det er at udforske det personlige hav, Atlanten og Stillehavet i ens eget jeg.“

Men lad os så sige, at du har undersøgt dit „personlige Hav“, at du har undersøgt dine allerinderste tanker og følelser. Hvad så? Kan du acceptere, hvad du ser deri? Kan du ærligt stå ansigt til ansigt med dig selv? I flere år omdelte Det Første Præsidentskab en serie plakater, der udfordrede ungdommen: „Vær ærlig overfor dig selv.“ Hver plakat illustrerede princippet om ærlighed mod sig selv. Hvor mange gange gjorde du andet end at smile, når de satte en ny op? Hvor ofte prøvede du på at indføre netop den idé i dit liv? Hvor ærlig var du overfor dig selv? Vi har alle det, som psykologerne kalder „flugttanker“ eller „flugtmekanismer“, som vi bruger, når livet bliver for hårdt at tage. Mange gange er disse flugtmekanismer

Kend dine Venner

Hvor godt kommer du ud af det med andre? Lader du dem kende dit virkelige jeg, og tillader du dig selv at kende deres virkelige jeg? Næsten alle har vi vort eget ideal, som vi viser frem for andre mennesker. Men sommetider glemmer vi, at en fremviser ikke kan gøre andet end at vise et billede – virkeligheden er måske helt forskellig fra dette idealbillede. Hvor godt genspejler dit billede dig? Måske kender du en dreng, hvis billede synes at svare lige netop til billedet af den ideelle fyr – atletisk, en eventuel stipendiatager – du kender typen, en dreng som måske får masser af komplimenter for sin tale til nadver-

modet, men som muligvis er den, der ler højest om mandagen af de vovede vittigheder, som en ven fortæller, medens ingen andre er tilstede. Hvor forskelligt er ikke det billede, som han fremviste gennem sin tale, fra hans virkelige jeg. Gør du dig nogensinde skyldig i denne modsigelse. Og hvis du gør, er du så villig til ærligt at lade folk vide, at selv om du kan have fejl, så prøver du på at rette dem?

Hvor villig er du til at risikere at lade folk kende dit virkelige jeg – ikke bare, at du ikke er perfekt, men også at du er et menneske, der ikke altid ønsker at rette sig efter „masserne“? Er du villig til at indrømme, at du virkelig ikke bryder dig ret meget om at komme ud og danse, og at du meget hellere vil på en skovtur? Er du villig til at indrømme, at du virkelig holder mere af klassisk musik

Kend Gud

Så du siger, at du ønsker at komme i det celestiale rige. Er du sikker på, at du kommer det? Hvordan ved du, at du kommer der? Indbyggerne i det celestiale rige bliver ikke alene guder, de lever med Gud. Altid. Det er længe. Er du sikker på, at du ønsker at leve på den måde? Er du sikker på, at du ville bryde dig om at leve sammen med Gud så længe. Kender du Ham og Hans måde at leve livet på, godt nok til at være sikker? Vi er nødt til at kende Gud, hvis vi håber på nogensinde at opnå celestialt liv. Vi kan til dels lære noget om Hans måde at leve livet på ved at studere skrifterne, og vi kan lære en stor del om sand-

heden af evangeliets (Gud's) principper ved at leve dem, men en virkelig forståelse af, hvad guddommen indeholder, får vi sandsynligvis kun ved at kende – intimt, personligt – en, som allerede er en gud. Lad os sige, at du skal på college næste år. Kunne du ikke tænke dig at få nogle oplysninger indefra, fra en, der har været der. Og det er altid bedre at vide hvilke værelseskammerater, du vil få, så du vil vide, om du vil kunne enes med dem. På en måde er det altid rart at vide, hvad slags liv man skal føre, og hvad slags mennesker, man skal leve sammen med.

Et andet punkt: Hvis vi ikke kender Herren, hvordan kan vi så genkende Hans stemme, når Han taler til os? Han taler ikke altid som den ene mand til den anden; „den stille, sagte røst“ (L&P 85:6) er ofte mere en følelse af

fuldstændig normale og nødvendige for at hjælpe os til at indordne os i en ufuldkommen verden. Men alt for ofte er vi tilbøjelige til at gøre en „flugtmanøvre“ synonym med en „undskyldning“, og vi narmer os selv til ikke at tage så tungt på det, som en ærlig selvransagelse ville fortælle os er almindelige tåbeligheder eller dovenskab. Når du f. eks. siger, at du ønsker at tabe dig, og du alligevel bliver ved med at frådse i chokolade og wienerbrød, hvor ærlig er du så overfor dig selv, med hensyn til hvor meget, du ønsker at tabe? Ærligt talt, vil du virkelig hellere være tyk og forspist, end tynd! Eller måske spillede du ikke ret meget på holdet i år – eller du blev måske ikke engang valgt. Hvis skyld var det? Trænerens? Var han dum eller blind: Lod han kun sine ynglinge spille? Eller – helt ærligt – var du virkelig god nok? Eller måske blev du ikke in-

videret ud at danse og går rundt derhjemme og surmuler, mens du spekulerer på, hvorfor de tykhovedede drenge ikke kan gennemskue en piges makeup og se den virkelige pige, hvorfor de ikke forstår, at du ville være meget sødere at invitere ud, end de piger, der altid flirter. Ærligt talt, glemmer du ikke sommetider, at drenge også er mennesker, og at de ikke bare er til for at invitere dig ud i week-enden? Og når du bliver helt stiv og skræmt sammen med dem, er det så ikke fordi du bekymrer dig for meget om det indtryk, du gør på dem? Spekulerer du ikke på, om de kan lide dig og vil invitere dig ud, i stedet for at forstå, at de også har behov for at være afholdt! Er du interesseret nok til at lade dem vide, hvilket stort indtryk de gør på dig – ikke med henblik på en mulig aftale, men bare som almindelige fyre? For at være helt ærlig,

end af rock, eller at du bedre kan lide Beethoven end populære folkesangere?

Er du helt ærlig villig til at udsætte dig selv for lidt mere, at åbne dig for latterliggørelse eller afvisning, men måske også for et nærmere, mere ærligt venskab med folk, som kan lide dig, for det du virkelig er, ikke for det du muligvis kunne synes at være?

Og det billede andre fremviser – ser du virkelig på det? Ser du kun lige billedet eller virkeligheden? Lytter du, når de fortæller om et problem eller en triumf? Måske spekulerer du mere på, ligesom så mange af os, hvad du skal sige næste gang, end på hvad de siger.

Er det virkelig vigtigere at arbejde på det matematiske problem eller med den nye giutar akkord, end det er at lytte til din otte-år-gamle søster, som tror, at du er „alle

tiders“? Er din matematik eller din giutar virkelig så betydningsfuld.

Men måske føler du, at du ikke kun fremviser et ideelt billede, men dit virkelige jeg, og at du ærligt prøver på at lære andre at kende. Hvor villig er du så til at tale om det bånd, der er mellem venner, som denne kundskab frembringer. Sommetider kommer den virkelige forbindelse, når du kan henvende dig til en værelseskammerat eller en søster og indrømme: „Du sårede faktisk mine følelser, da du kom med den vittighed om de fem kilo, jeg har taget på,“ eller når du kan undskyldte, „Jeg er ked af det – jeg burde have vidst bedre,“ og I begge kan smile og på en eller anden måde kende og elske hinanden bedre, fordi I har talt åbent sammen.

Eller hvor villig er du til at fortælle en, der har inviteret

fred om rigtigheden af en beslutning, vi har truffet end en egentlig stemme. Og nogle menneskers drømme giver dem et svar. Andre igen modtager svar gennem de velsigelser, deres Fader giver dem. Men hvordan vil du være i stand til at skelne mellem Herrens inspiration, djævelens list og dine egne ønsker? Måske har du prøvet at lege denne leg: En genstand er gemt i et værelse, en person får bind for øjnene, en anden person fortæller ham helt sandfærdigt, hvor han skal finde den, og en tredje person lyver for at lede ham væk fra den. Kunne du genkende den sande vejleder? Kan du genkende denne anden sande vejleder, Gud? Sandsynligvis ikke – medmindre du virkelig kender Ham. Gennem bøn og ærlig forbindelse er det muligt at kende Gud. Det er muligt at tale med Ham lige så ærligt, som du gør med din bedste ven og få

nøjagtig så direkte et svar, ligegyldig hvilken form det bliver i. Både de gamle og de nye profeter optegner nogle af deres meddelelser fra Herren: Kong Davids salmer er et eksempel; Joseph Smith's bøn fra Liberty fængslet er et andet. Efter at profeten erfarede om de tiltagende døbefølger, råbte han i pine, „Oh Gud, hvor er du?“ Herren svarede ham, „Min søn, derd være med din sjæl ... Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?“ (Se Lære og Pagter 121:122.) Disse mænd kendte Herren. Vi behøver imidlertid ikke at være konger eller profeter for at have en sådan forbindelse med Herren. Vi kan selv tale til Ham. Vi behøver ikke kun at tale til Ham om vore bekymringer; vi kan også fortælle om nogle af vore planer og triumfer i vort daglige liv. For yderligere virkelig at kende Ham, må vi ikke kun tale ærligt til Ham,

sætter du dig nogensinde ned og spørger dig selv, „Hvad er jeg? Hvorfor er jeg, som jeg er?“ Du er måske nok et barn af Gud, men du er også en fejlbarlig dødelig. Så hvis du finder ud af, at du er en smule mere ufuldkommen som menneske, end du bryder dig om at være, har du så i sindet at tage denne opdagelse siddende, eller vil du begynde at gå ad stien mod selv-forbedring? Et bekendt citat siger, „Hvis du ikke skifter retning, kommer du derhen, hvor du er på vej til.“ Så hvorfor ikke standse op og vurdere din retning. Kend dig selv. (Ærlig talt.)

-----
* Henry David Thoreau, amerikansk naturalist, filosof og forfatter, 1817–1862.

dig ud et par gange, at du virkelig nyder at være sammen med ham, og at du godt kan lide ham, men at du vil foretrække ikke at gå ud mere? Du løber en risiko for at såre hans følelser – og du må selv dømme om, hvorvidt han er moden nok til „at tage det“ – men du vil måske også finde ud af, at din ærlighed kan føre til et langvarigt venskab, et venskab, som du måske vil prise højt hele dit liv. Det er før sket!

Forbindelse mellem to mennesker kan være en risiko – for dig og for dem. Men det kan også være den risiko værd. Hvor villig er du til at risikere det – ærlig talt?

men vi skal også lytte ærligt til Ham. En college pige, der altid spurgte Herren, inden hun sagde ja tak til en invitation, lyttede til Hans råd, og fordi hun gjorde det, er hun nu gift med en mand, som hun måske aldrig ville have gået ud med, hvis ikke Herren havde sagt: „Gør det.“ Hun lyttede og gjorde det så. Og endelig, hvis vi kan tale til Herren og agte Ham i de små ting, vil det ikke være nær så svært, når de store problemer kommer. En stofmisbruger havde prøvet fem gange på at komme ud af vanen, men først da han begyndte at opbygge en forbindelse med Herren i de små ting, kunne han ærligt bede Herren om hjælp til at holde sig på den rette vej. I stedet for at „blive høj“ af narkotika glæder han sig nu over at „blive høj“ af evangeliet. Hans metode med „at fortælle det hele, som det er“ til Herren – og så lytte – virker ikke kun med

narkotikaproblemer, men med drengeproblemer eller med hvilke som helst andre problemer.

Nøglen til alt dette? Ærlighed til begge sider. Så hvis du siger, at du ønsker at komme i det celestiale rige, så husk på, at celestialt liv er blevet defineret som evigt liv. „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Johannes 17:3.) Hvor godt kender du Gud? Ærlig talt?

Virkelig at leve

AF ELAYNA LOUISE BARBER*

Ormen vred sig, som om dens hale var fanget af et eller andet i træet bagved. Dens kæber arbejdede støt i kanten af et hul, uvidende om det fine mønster, den lavede i træstammen. Drengen betragtede den med et skelende blik. Han spekulerede på, om den mon også var beruset af sommer-solen og fyrreduften fra bjergene. Mønstreret var usædvanligt. Brunt over det hele, men med så mange forskellige nuancer. Han lænede sig frem til fyrrenålene for bedre at kunne se. Ormen holdt op med at tygge og hævede sig op, urolig over den fregnede næse kun 10 cm væk. Drengen lo indvendig og rullede om på ryggen. Solen var varm, luften så vellugtende, skyerne så store og så nær ved. Han drømte tit om at flyve op og lande på en sky. Han forestillede sig, hvordan han sprang og tumlede i de dunagtige bølger. At kunne flyve som en fugl. Det kunne han lige tænke sig. Han kunne se sine forældres ansigter for sig, hvis han en dag lige trådte ud af døren og fløj op i luften. Så ville de

blive stolte; så ville de måske forstå, at det at være anderledes ikke var så slemt. En brun spurv satte sig i træet oven over ham, og grenen gyngede op og ned, da den landede. Han lo, da han så den lille fyr baske med vingerne for at holde balancen. „Lille fugl, lille fugl, hvilke lyde har du hørt? Hvilke ting har du set, da du svævede hen over den grønne moder natur?“ Ordene kom let for ham. Vørs var den eneste måde, han virkelig kunne udtrykke den glæde, han følte, og han gentog igen og igen digtet for sig selv. Han rejste sig og strakte sig og følte sig ung, levende, stærk og fri lige som resten af bjergtet. Alt var gult og grønt og varmt. Han sprang op i luften, som om han ville til at flyve, så begyndte han at løbe op ad bjergsiden. Op, op, indtil han nåede klippeskranten, hvorfra der var udsigt over engen, hans hjem, og dalen nedenunder. Han klatrede hurtigt, med den tidrægs for-bavsende energi, indtil han nåede toppen af klippen, hvor han strakte armene højt i vejret og lukkede øjnene. Så jublede han indvendig af glæde over at være i live. En ørn kredsedde højt oppe, dovent og yndefuldt, mens den ledte efter føde. Drengen lagde sig tilbage på den solbakte klippe og betragtede den, mens han prøvede at forestille sig, hvordan verden mon så ud der oppe fra. „Oh, at være som en ørn, der sidder på en høj, stejl klippe og bare venter på en indskydelse eller en sulfurmælmelse, der vil bringe den ned og rundt og rundt, få den til at circle over den disede dal med de dybe udtørrede flodlejer og de majestætiske fyrretræer.“ Han lo igen indvendig og tilegnede fuglen digtet. Hvor længe han lå der, var han lige-glad med. Han vidste bare, at han følte sig fuldstændig i harmoni med sine omgivelser, og hvis en fremmed var kommet forbi, ville han sikkert have taget den lille skikkelse for en eller anden vild ting, der hørte til på

bjergtet, og som lå og indsugede solen på en varm julidag.

Tiden gik, og drengen følte trang til at bevæge sig, til at forlade sin „drømmeklippe“ og løbe ned ad bjergtet. Han klatrede ned af klipperne og bare stod et øjeblik for at nyde stilheden. „Jeg er en hjort – nej, en kronhjort, den flotteste af dem allesammen!“ Og så satte han af, ned af bjergtet, forbi tømmerstokken, hvor ormen levede, ned gennem engen, gennem porten og op til den brede veranda. Han smed sig i hængekøjen og svingede frem og tilbage, mens han gispede og nød den kølige skygge. Han kunne lugte roserne, der groede til venstre for ham, og han kunne lugte – han løftede sin fregnede hånd og snusede – jo, han kunne lugte solen og brisen og fyrren på bjergtet. Han lo indvendig og svang sine ben, og hængekøjen knirkede frem og tilbage. Indenfor i huset hørte moderen, der sad sammen med en gæst, hængekøjen og vidste, at han var hjemme. Hun smilede et bedrøvet smil, og hendes ven smilede deltagende. „Siger lægerne stadig, at der ikke er noget håb?“ „Intet“ de siger, at han vil være stum for hele livet.“ „Oh, hvor trist,“ sagde den besøgende, idet hun klappede hende på armen.“ Aldrig at kende glæden ved virkelig at leve.“ Moderen nikkede.

○

* Elayna Louise Barber, 20 år, vandt det ene af de to hele stipendier til Brigham Young University, der var udsat som præmie i „The 1970 Era of youth Writing Contest“ for denne historie.

Vidnesbyrdets magt

AF ÆLDSTE MARK E. PETERSEN AF DE TOLVS RAD

Omvendelse er det endelige mål med al undervisning i Kirken.

Hvis vi ikke har det formål, så svigter vi hensigten med, at vi er lærere og klasseledere; og hvis vi som individuelle lærere svigter, så svigter hele organisationen for såvidt som vor specielle opgave angår.

Vore klasseværelser og talerstole er ikke beregnet til at være „offentlige forum'er“, heller ikke skal de være stedet for debatter. De bør ikke benyttes som „klangbund“ for offentlige idéer, fortolkninger og begreber, som læreren kan finde på at fremføre.

Vore klasseværelser og talerstole er centre for undervisning om Evangeliet. De er midler, hvorigennem hjerter har mulighed for at blive berørt af og sjæle lejlighed til at blive omvendt til vor Herres Jesu Kristi Evangelium.

Paulus' ord til romerne burde altid ringe for vore øren:

... Thi enhver, der påkalder Herrens navn, skal frelses. Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til at tro på? Og hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har set eller hørt om? og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker? Og hvorledes skulle nogen kunne prædike, hvis ingen sendes ud? ... (Rom. 10:13-15.)

Enhver, der overværer vort klassearbejde, har behov for undervisning og yderligere omvendelse. Evangeliet er så vidtspændende i sin betydning og anvendelse og tilbyder så megen kundskab, at ingen dødelig endnu har lært alt om det. Derfor har alle behov for undervisning.

Folk kommer ofte til vore klasser „hungrende og tørstende“ (Se Matt. 5:6) efter retfærdighedens gode sæd, som kan findes i en lektie, der bliver godt gennemført. Læreren i klassen har til opgave at tilfredsstille dette behov gennem rigtigt præsenteret materiale, som er ortodokst og sandt – og fri for udspekulerede teorier af enhver art.

God undervisning indbefatter anvendelse af illustrationsmateriale, hvis man har nogle, der egner sig dertil, såvel som det talte ord. Henvisninger til Skriften er vigtig i enhver lektie, man holder. Vor undervisning skal bære præg af myndighed, og når vi er rundhåndede med at anvende skriftsteder i vore religiøse belæringer, så vil de sørge for den egenskab.

Men der er endnu en faktor, der kræves til fremkaldelse af den omvendelse, vi søger blandt vore klassemedlemmer. Denne faktor er VIDNESBYRDET.

Når nyomvendte bliver spurgt, hvad der gjorde stærkest indtryk på dem, da de lærte Kirken at kende, siger næsten alle: Missionærens alvorlige og oprigtige vidnesbyrd.

„Undervis – Bær vidnesbyrd – Døb“

Det er den kurs, missionærerne følger. Det skal også være vor metode, når vi prædiker i klasseværelset.

Der siges så meget i denne tid om „øje-til-øje“-undervisning. Den er i høj grad effektiv. Men selv denne metode er langt fra komplet, medmindre der også gives „øje-til-øje“-vidnesbyrd til klassens medlemmer fra en gudhengen lærer.

Når lektionen præsenteres effektivt og overbevisende, hvad kan så sammenlignes med den krone på værket, som det vidnesbyrd er, hvori læreren i al oprigtighed erklærer: „Og jeg bærer vidnesbyrd til jer, at jeg ved, at dette er sandt.“

Denne metode omvender ikke-medlemmerne i verden. Den vil være lige så effektiv til at omvende og genomvende dem, der kommer til vore klasser.

Der følger en særlig indflydelse med et oprigtigt båret vidnesbyrd. Herren udøser sin ånd igennem det med stor kraft. Enten vi bærer vidnesbyrd som missionærer i de fremmede lande ude i verden, i vore familier i hjemmenes kredse eller for vore medlemmer i Søndagsskoleklasser, så vil den kraft følge os. Men mon vor undervisning kan klinge virkelig overbevisende uden et vidnesbyrd?

Hvis et vidnesbyrd brænder i vort bryst, og hvis vi frembærer det modigt og frygtløst, vil det gøre det rigtige indtryk. Omvendelse vil følge, og med den kommer frelse til alle, som adlyder.

Dette er vort vidnesbyrd!

Søg og I skal finde

Matt 7:7

AF JOHANN A. WONDRA

Jeg voksede op uden nogen form for religiøs påvirkning. Jeg havde aldrig hørt om vor himmelske Fader, men blot nogle forvirrende beskrivelser af vor Frelser. Ikke desto mindre udvikledes der i mig fra jeg var lille, en meget stærk og bestemt følelse af, at der eksisterede et åndeligt væsen, som var interesseret i mig, akkurat som en kærlig fader ville være det, og som forstod mig og alle mine håb og forventninger. Dette væsen var for mig noget meget virkeligt, og jeg rådførte mig med det om alle min barndoms behov og problemer. Men alligevel mistede jeg lidt efter lidt denne følelse, som havde givet mig tryghed gennem min studietid, og nu havde jeg kun et abstrakt begreb om Gud lige til den dag, da der kom to missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og besøgte mig. Da jeg åbnede døren for dem, sagde de: „Vi har et budskab til Dem fra Gud“.

Jeg var forberedt på dette besøg, for jeg havde søgt og længtes efter sandheden, og jeg kunne ikke længere leve foruden. Jeg følte, at sandheden ekisterede, og at jeg ville finde den.

„Vi har et budskab til Dem fra Gud“, de enkle ord fra disse to missionærer rørte mig dybt, og jeg lyttede til Joseph Smiths historie. De efterlod en Mormons Bog som jeg læste i et stræk, og jeg blev fyldt med en ubeskrivelig følelse af glæde, som jeg aldrig før havde oplevet.

Jo, dette var sandheden! Hvilken usigelig glæde – virkelig at vide, at der eksisterede et sådant væsen, som jeg i min barndom så stærkt havde følt, at der var en Fader i himmelen, og at jeg var Hans barn, og Han var min Fader i al evighed.

Jeg husker meget tydeligt min dåbsdag og den varme, fredfyldte følelse i mit hjerte. På dette tidspunkt bestemte jeg mig til virkelig at lære min himmelske Fader og min Frelser at kende, og at komme dem meget nærmere. Vejen var beredt for mig gennem Joseph Smiths ord til John Taylor, da han bad ham være opmærksom overfor Guds ånds vejledning.

„Vær opmærksom over for det, som Ånden hvisker til dig“, sagde Joseph. „Brug det i dit liv, og lad det være

dig en kilde til åbenbaring, at du kan kende og forstå åndens magt.”

Jeg begyndte at træne mig i at være opmærksom på Guds ånds vejledning. Jeg vandrede regelmæssigt gennem Vienna skovene, mens jeg læste i skrifterne, bad, lyttede til Helligånden, og skrev ned, hvad ånden hviskede i mit hjerte. Jeg øvede mig i at gøre dette, og denne øvelse har meget til fælles med den metode, hvorpå man lærer fremmede sprog.

En dag havde jeg mange problemer, som bekymrede mig, og jeg besluttede mig til at bestige et bjerg i nærheden, for der et bede til Herren om svar. På vejen sammensatte jeg en liste over alle de ting, der bekymrede mig, en liste som var fuldkommen i alle detaljer og det blev en lang liste. Tilfreds med mit arbejde begyndte jeg at nyde naturens skønhed omkring mig. Den måde, hvorpå Herren styrede og gav liv til al denne herlighed, overraskede mig. Han fastsatte en lov og befalede så alt, hvad der var under Ham at udarbejde deres egen komplicerede eksistens. Forståelsen af denne plan kom til mig, og jeg holdt op med at bede til Gud om at løse mine personlige problemer for mig. Da jeg nåede toppen af bjerget, bad jeg kun til Herren om én ting – den nødvendige visdom og styrke til selv at løse alle mine forskellige problemer, og jeg takkede Herren for de mange velsignelser, jeg havde fået i mit liv. Så var det som en stemme sagde til mig: „Jeg er vejen og sandheden og livet“, Johannes Evangeliet 14. kap. vers 6. Da jeg klatrede ned af bjerget, fandt jeg, at mine enorme problemer var forsvundet, og jeg var fyldt med guddommelig liv og forståelse af hvad det virkelig vil sige at være Guds barn, at være af guddommelig afstamning.

Jeg havde beundret Nephi, Lehi's søn, siden jeg første gang blev bekendt med Mormons Bog, og jeg grundede ofte over, hvordan han var anderledes i forhold til sine ældre brødre Laman og Lemuel. Det var meget vigtigt for mig at forstå denne forskel, fordi det var en sammenligning med min holdning overfor vor profet, der, ligesom Lehi, leder Kirkens store familie. Det var vigtigt for mig

at kende grundlaget for Nephi's måde at være på for at blive regnet. Men en dag blev jeg klar over det, for den eneste virkelige forskel lå deri, at Nephi ønskede at vidne om åbenbaringen gennem Helligåndens kraft, ligesom hans fader havde gjort, hvorimod hans brødre kun ønskede at diskutere og strides om åbenbaringer (se 1. Nephi 10:17-19; 15:1-11), og på denne måde blev Nephi's liv bygget på personlig åbenbaring, fordi han gennem åbenbaring både fik viden og syn, og således besluttede jeg at lægge hvert ord, til der kom fra vor levende profet, at studere hans ord og bede om forståelse derom, og hvordan jeg kunne anvende disse ord i min tilværelse, og ved at gøre dette, modtog jeg mange vidunderlige oplevelser og fik et stærkt vidnesbyrd om, at Gud, idet Han bruger sine profeter som talere, virkelig taler til os.

Radioudsendelsen fra Kirkens generalkonference i april 1968 var en uforglemmelig oplevelse for mig. Min hustru og jeg var lige kommet fra hospitalet, hvor vor datter på seks måneder lå angrebet af kræft, og i kræftens sidste stadium. Der var allerede spor af det i hendes ryggrad og hendes lever var dobbelt så stor som normalt. I velsigelsen til vor baby, lovede jeg, at hun ville leve og blive rask selv efter, at lægerne, der var specialister på dette område, opgav håbet. Det var umiddelbart herefter, at vi hørte konferencens budskab fra vor elskede profet David O. McKay. Han talte om Jesu Kristi guddommelighed og om Lazarus' oprejelse fra de døde. Dette budskab påvirkede os således, at vi endnu engang satte al vor lid til Gud, og med hvilken stor taknemmelighed, sang vi disse ord: „Hav tak for profeten du sendte.“

Vor datter blev fuldstændig rask og er nu i dag normal i enhver henseende.

Gud er sandelig vor elskede Fader, og Han er interesseret i hver eneste af os. Han har ikke personsanseelse, men ser i vore hjerter, og fordi Han elsker os, ønsker Han, at vi skal komme til Ham og blive velsignet. Han har givet os en levende profet, som hjælper os til at finde den vej, der fører til Hans nærhed. ○

Vis lægen tilbørlig ære, eftersom du kan få brug for ham, thi også ham har Herren jo skabt;

ja, fra den Højeste stammer lægekunsten, og af kongen kan lægen få gaver.

En læges viden får ham til at løfte hovedet; og hos store herrer kan han blive beundret.

Herren har ladet jorden frembringe lægemidler; og en forstandig mand lader ikke hånt om dem.

Blev ikke vandet lifligt ved hjælp af et stykke træ, for at man skulle lære hans magt at kende.

Det er jo ham, der har givet menneskene viden, for at han kunne blive forherliget ved sine underfulde gaver;

ved hjælp af dem er det, lægen helbreder og fjerner folks lidelser,

idet apotekeren laver en passende blanding af dem. Ja, Guds gerninger kommer aldrig til ophør; og fra ham går der sundhed ud over den hele jord.

Sirak 38:1-8

Fra Missionens Præsidentskab

Det er med taknemmeligt hjerte vi ser tilbage på 1970 og tænker på de vidunderlige velsignelser, som den danske mission, de danske søskende og missionærerne har fået.

Ja, det har været et vidunderligt år, og Herrens hånd har man kunnet se på alle områder. Lad mig bruge et øjeblik, så vi ikke skal glemme det, til at fortælle om nogle af vore velsignelser. Det ville kræve mange sider at fortælle om dem alle.

Lad os begynde med vore dejlige konferencer ude over landet. Lad os huske 120-års konferencen og indvielsen af kirken på Maglegårds allé. Præsident S. Dilworth Young og hans charmerende hustru kom til København, og den 14. juni blev den nye kirke indviet til Herren. En stor fest blev afholdt aftenen før, og søskende fra nær og fjern samledes for at prise Herren for Hans godhed. Endelig var kirken betalt og kunne indvies, og vi siger tak til de gode, trofaste hellige, som kom frem med deres penge for at sørge for, at den blev betalt. Endnu engang tak for jeres hjælp.

Så kom Festinord, som blev afholdt i Aalborg. I sandhed, vore unge medlemmer fra hele landet fik vore hjerter til at frydes, da vi så dem tage del i det allesammen.

Jeg tager min hat af for de dejlige, unge mennesker og deres ledere, som afholdt stævnet og var værter for vore store søsternationer, Sverige og Norge. Det var så strålende, og vi var så stolte, at vi græd — de vidunderlige, dejlige unge mennesker!

Og så tempelturene. Ja, Herren velsignede os så meget, at vi kunne have tre forskellige rejser til Schweiz, den sidste med fly for Præstedømmet og nogle få søstre til at hjælpe med ved arbejdet. Tak, allesammen. Alt ialt blev der udført mere tempelarbejde end i noget tidligere år. Flere søskende end tidligere blev velsignet ved at udføre arbejdet.

Jeg må ikke glemme den store flyvarejse til Amerika, og vi siger tak til Finn Nielsen og hans hustru for at have arrangeret den. Det var ikke noget let arbejde, forberedelsen krævede mange timer og mange telefonopringninger. Men den store dag kom, og til Zion rejste, de fleste for første gang, 180 af de mest vidunderlige hellige i verden. Og som det kunne ventes tog de gode hellige i Utah dem til deres hjerte og ind i deres hjem og behandlede dem som konger og dronninger. (Lad os huske at gøre gengæld, når de besøger os næste sommer). Danmarks Mormonkor sang mange forskellige steder, de tidligere missionspræsidenter havde arrangeret tempeldage og konferencebesøg. Profeten (og vi elsker ham!) hilste på de danske søskende, guvernøren deklarerede en dansk-amerikansk måned, og alle, som var med på rejsen, fandt dagene alt for korte. Alle kom hjem i god behold.

Præsident Holger P. Petersen gav patriarkalske velsignelser til mere end 50 danske søskende. Hvilke vidunderlige velsignelser — altfor mange til at skrive om her — og så at komme hjem med store vidnesbyrd om Evangeliet til at opbygge Danmark, så det kan blive en stav.

Jeg må ikke glemme, at to kirkebygninger er planlagt for det kommende år, en i Fredericia og en i Hillerød. Andre smukke bygninger blev istandsat, tak til grenspræsidenterne i Aalborg, Aarhus, Odense, Horsens, Kolding, Frederikshavn og København. Et nyt hegn og en flagstang blev sat op på Maglegårds alle. En ny gren i Viborg blev gjort mulig ved medlemmernes hjælp. Disse bygninger og grunde ser ud som nye, og planer er undervejs i Randers og et nyt hegn vil blive sat op på Amager. Tak, lad os tage os så godt ud som muligt!

Nu begynder vi på et nyt, strålende år, fuldt af håb og forjættelser, fuldt af velsignelser. Jeg kan se det tydeligt, alt hvad vi skal lære at gøre, er at adlyde, at tjene, at tilgive, at have kærlighed i vore hjerter, fred i vor sjæl. Lad os begynde i dag at elske hverandre, som Kristus, vor Frelser, elsker os. Evangeliet er sandt, Værket er for enhver — vi har brug for hinanden.

Jeg er glad ved at tjene som jeres præsident. Lad os gøre 1971 til et år med større kærlighed og forståelse.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Efterårskonferencen i København Distrikt

Der var lagt op til en festlig og opbyggende konference i dagene den 19. og 20. september 1970 i kirkebygningen, Maglegårds allé.

Lørdagens emne, „Familiens betydning for Kirken — Kirkens betydning for familien“, blev belyst fra forskellige sider ved Hjælpeforeningens lederskabsmøde kl. 15.00-16.30, og Præstedømmets lederskabsmøde kl. 17.00-18.30. Missionspræsident Paul L. Pehrson rundede emnet af ved sidstnævnte møde ved at omtale det nye Grensfamilieaften-Program.

Kl. 19.00-20.00 var der koncert ved Danmarks Mormonkor, som i deres flotte nye dragter præsenterede et uddrag af programmet til deres forestående rejse til U.S.A., og derefter sørgede GUF for dans, underholdning og forfriskninger resten af aftenen.

Søndag morgen indledtes med et fællesmøde kl. 8.15 over emnet „Celestialt ægteskab.“ En ung mand, broder Niels Andersen, og en ung kvinde, søster Eva Ringheim, var vidnesbyrd om betydningen af et godt hjem, hvorefter søster Gertie Andersen sang „Den fremmede Gallæer“. Betydningen af celestialt ægteskab blev derefter omtalt af to søskende, først en fader, broder Verner Olsen, som understregede, at vort ønske om at fortsætte sammen i evigheden burde vise sig i vore gerninger nu, og derefter en moder, søster Irma Petersen, som især opfordrede til ofte at tage til templet og til at opriske pagterne i hverdagen. En helt ny film med titlen „For tid og evighed“ blev nu vist, hvorefter missionspræsident Paul L. Pehrson afsluttede mødet med et personligt vidnesbyrd om betydningen af at tjene Herren som en familie. Der var 284 tilstedede.

Formiddagsmødet kl. 10.15-12.10, som blev ledet af 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Johan H. Benthin, indledtes med missionens og distriktets forretninger, hvorefter distriktspræsident Arne Jacobsen ud fra mødets emne: „Vælg i dag, hvem I vil tjene, men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren“ talte om at sætte sit hus i stand, om at respektere Kirkens ledere og om atophøre med at se fejlene hos hinanden.

Derefter sang børnekoret to sange, og hjælpeforeningens præsidentinde i distriktet, søster Erna Nielsen, talte om,

at ægtefællerne skulle opbygge hinanden åndeligt og hjælpe hinanden til at komme til Kirkens møder og tjene Herren. Efter en tale af grenspræsident Willy Bloch Johansen om at tjene Gud og være et lys for hverandre sang hele forsamlingen „Fremad, Herrens stridsmænd.“ Derefter talte søster Inger Hentzen fra Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse om det opløftende ved gensidig støtte og respekt mellem Hjælpeforeningen og Præstedømmet, hvorefter 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Svend Aage Sønderby, talte om ydmyghed og om at finde det gode i hinanden. Børnekoret sang attar to sange, hvorefter ordet blev givet til 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, Benny Lindén, som udtrykte sin begejstring for fællesskabet og for det vidnesbyrd, som lå bag den stigende tiendebetaling. Sluttelig bar broder Knud Hentzen sit vidnesbyrd. Der var ialt 419 tilstedede.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14 og blev ledet af distriktspræsident Arne Jacobsen. Efter nogle enkelte forretninger talte søster Anna Wittendorff Andersen om Jesu vidnesbyrd og om sin glæde over at have fundet sandheden, hvorefter broder Egon Bolvig fortalte om den historiske baggrund for skriftstedet „Vælg i dag...“ og om dets betydning i dag blandt mange falske profeter. Der-

næst talte præsident Johan H. Benthin om fællesskabets betydning på baggrund af beretningen om Akans synd, hvorefter Danmarks Mormonkor sang „Frejdit mig jubelsang“. Som specielle gæster blev nu præsenteret broder og søster David Kennedy samt deres datter og svigersøn. Efter de tre andres vidnesbyrd talter broder Kennedy (U.S.A.s finansminister, som var i Danmark til Verdensbankens kongres) bl.a. om hviledagen, om familiens betydning og om U.S.A.s statsleders respekt for Kirken. Han læste op fra Lære og Pagter 1:1-2 og 76:1-10 og nævnte, at sidstnævnte skriftsted efter hans mening var den største åbenbaring, der nogensinde var givet menneskene. Efter at forsamlingen havde sunget „Gud vær' med dig, til vi ses igen“ og koret „Vor Herre er min Hyrde god“ fik missionspræsidenten ordet og gav det videre til sin hustru, som bar sit vidnesbyrd, og til broder Olsen, som udtrykte sin glæde over Kirkens ungdomsprogrammer m.m. Til slut talte præsidenten selv om at gøre vor pligt, hvad den end er, og han takkede alle for deres indsats.

Der sluttedes med sangen „Hav tak for Profeten Du sendte“ og bøn ved broder Per Meilsee.

Tilstede var 564.

H.N.

Velsignelser:

Fredericia: 16. august:

Søren Hæstrup Nielsen og Jytte Kainsbak Nielsens tvillingedøtre, Charlotta og Birgitte Kainsbak Nielsen, begge velsignet af deres fader.

København: 6. september:

Steven Lange Williams og Inge Olsens William's søn, Tom Williams, velsignet af sin fader.

Niels Jerne og Marianne Hentzens søn, Morten Hentzen, velsignet af broder Knud Hentzen.

Johan Stenholm Koch og Lisa Karlebo Kochs søn, Kristian Stenholm Koch, velsignet af sin fader.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Ebba Ingeborg Hansen, Doktorhaven 23, København, 75 år den 2. februar.

Olga Schulze, Kolding, 75 år den 11. februar.

Lauritz Peter Marius Christensen, Aarhus, 85 år den 13. februar.

Edith Petersen, Aalborg, 60 år den 15. februar.

Marie Petersen, Aalborg, 80 år den 17. februar.

Dorthea Rohde, Haderslev, 75 år den 22. februar.

Marie Sørine Jensen, Randers, 75 år den 27. februar.

Dødsfald:

Aalborg:

Den 27. juni døde broder Otto Hagansby, 57 år gammel. Æret være broder Hagansbys mindel

Fredericia:

I juli 1970 døde søster **Petra Andrea Hansen**, 52 år gammel. Æret være søster Hansens mindel

København Gren:

Den 12. september døde broder **Hans Peter Vilhelm Hansen**, 77 år gammel. Æret være broder Hansens mindel

Aalborg:

Den 28. september døde broder **Mads Christian Mikkelsen**, 87 år gammel. Æret være broder Mikkelsens mindel

Svendborg:

Den 4. oktober døde broder **Hjalmar Hornemann Hansen**, 73 år gammel. Æret være broder Hansens mindel

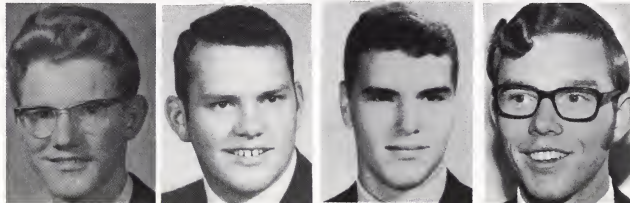
Missionærafslæsniger

Følgende missionærer er den 9. oktober blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Glenn Parry fra Riverton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Kendall Sørensen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

9. maj:

Larry J. Fackrell fra Concord, California, beskikket til at arbejde på Amager.

Val B. Hansen fra Pocatello, Idaho, beskikket til at arbejde i Sønderborg.
Thomas L. Farmer fra St. Louis, Missouri, beskikket til at arbejde i Odense.

Scott W. Southwick fra Midvale, Utah, beskikket til at arbejde i Holte.

Joanne Mary Woody fra Portland, Oregon, beskikket til at arbejde på Amager.

23. juni:

Jan Birk fra Odense, beskikket til at arbejde i Søborg.

Robert Staley fra Adlerwood Manor, Washington, beskikket til at arbejde i København.

Randy Gibson fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Herring.

Joel Adams fra Pleasant Grove, Utah, beskikket til at arbejde i Frederikshavn.

Steven Crockett fra Hillsboro, Oregon, beskikket til at arbejde i Odense.

Blain Luke fra Orangeville, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

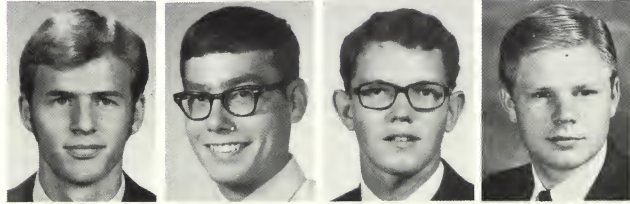
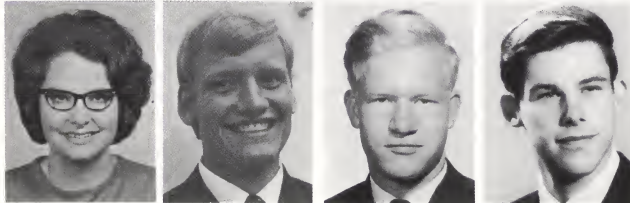
Dana Morey fra Soquel, California, beskikket til at arbejde i Odense.

Jeffrey Page fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Larry Perkins fra Casper, Wyoming, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Alan Rhodes fra American Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Palle Poulsen fra Cucamonga, California, beskikket til at arbejde i København.

Janet Anderson fra Fielding, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

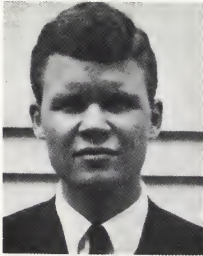
Barbara Branch fra Portland, Oregon, beskikket til at arbejde i Kolding.

Joy Cox fra Woodruff, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Noradene Thurston fra Springfield, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

Rita Aagard fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Skive.

Ny statistik-sekretær

Den 14. oktober er ældste *Craig S. Larson* blevet kaldet som statistik-sekretær på missionskontoret.

Ældste Larson er født den 18. november 1948 som søn af Keith og Idella Larson, Preston, Idaho.

Han kom til Danmark den 11. august 1968 og har arbejdet i Hellerup, på Amager, i Skive, Vesterbro, Rødovre, Roskilde, København Indre By og Aalborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde. Vi beder Gud velsigne ældste Larson i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Efterårskonferencen i Nordjylland Distrikt

Konferencen afholdtes i dagene 26. og 27. september, og begyndte lørdag eftermiddag med et møde for Hjelpeforeningen. Under mødet var der en paneldiskussion, så alle søstre fik lejlighed til at stille spørgsmål, en strålende idé, som her blev taget op. Der sluttedes med en film om hjemmelærerarbejdet.

Efter dette møde var der Præstedømmets lederskabsmøde, og her fik vi lejlighed til at høre fra en søster og nogle brødre, som havde fået opgivet et emne hver, bl. a. "Hvilken betydning har Kirken for mig?", "Hvad gavner hjemmelærerarbejdet?". Mødet sluttede med, at de tilstedeværende blev delt op i grupper, og hver gruppe skulle så debattere det spørgsmål de havde fået, og senere give gruppens mening om det. Det var et virkelig opbyggende møde.

Kl. 19.30 bød Hjelpeforeningens kor på en koncert i kirkesalen; foruden korsang var der en kvartet og nogle solosange, det var en virkelig pragtfuld aften, som

alle de 130 tilstedeværende nød. Efter koncerten bød distriktets G.U.F. på forfriskninger og dans i G.U.F.-salen, og aftenen sluttede ca. 22.30.

Søndag morgen begyndte med et fællesmøde kl. 8.15 i kirkesalen. Her kom talerne ind på emnerne "Vore hjem", "Vidnesbyrd" og "Tempelægteskab." Mødet sluttede med den gribende film "For tid eller evighed." Tilstede 177.

Formiddagsmødet bød på mange dejlige taler, og Hjelpeforeningens kor sang nogle dejlige sange. Emnet for konferencen var: "Vælg i dag, hvem I vil tjene, ... men jeg og mit hus vil tjene Herren."

Distriktspræsident *Orla Rode Nielsen* sagde, at vi skulle tjene Herren, og han sagde endvidere, at det er let at få en dårlig vane, men svært at komme af med den, og sluttede med at sige: "Alle burde stræbe efter den celestiale herlighed."

Der var også talere fra Hjelpeforeningens distrikts- og missionsbestyrelser. Rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident *Henning K. Frederiksen*, sluttede formiddagsmødet med bl. a. at sige: "Når et menneske døbes, indgår det en personlig pagt med Herren. Vi vil få velsignelser ved at holde denne pagt." Sagde også, at den, der ikke betaler tiende, skal opbrændes på den yderste dag, og sluttede med at give eksempler på, at til de unge, der holder befalingerne og ikke gifter sig uden for Kirken, har Herren en ægtefælle, det er kun et spørgsmål om at vælge Herrens vej.

Ved det afsluttende møde talte rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident *Benny Lindén*, og han fortalte bl. a. om den gang da mormonerne kom til Salt-sødalene og om græshoppeplagen. Han sluttede med spørgsmålet: Hvordan kender vi en profet? Ved at profetier går i opfyldelse.

Opfyldelse var der tale ved broder *Leif Klitgaard*, der bl. a. gennemgik nogle af De Ti Bud og forklarede deres betydning. Broder *Tage Holm Larsen* sagde bl. a., at vi står overfor at skulle vælge, hvem vi vil tjene hver dag, og broder *Rasmus Jensen* talte om tempelægteskab og sluttede med at sige: "Hold ud, og I bliver frelst."

Missionspræsident *Paul L. Pehrson* sluttede mødet ved først at kalde nogle søskende op for at bære vidnesbyrd, og derefter talte han selv og sagde bl. a.: "Evangeliet er sandt. Herren viser os vejen, vi skal gå på, hvis vi beder derom. Vi skal betale tiende og endda være glade for,

Dødsfald:

Den 16. juli døde søster *Julia Jenny Augusta Jensen*, 77 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende: *Anna Wolf*, København, 85 år den 4. januar.

Angela Brask, Aalborg, 60 år den 8. januar.

Halfred Hansen, København, 70 år den 9. januar.

Meta Marie Marcussen Birktoft, Odense, 70 år den 9. januar.

Anker Hvidtfelt Hansen, Randers, 70 år den 15. januar.

Anna Christina Jensen, København, 75 år den 19. januar.

Anna Christine Ryberg, Hørve, 75 år den 19. januar.

Ellen Meyer, Nordre Gren, 85 år den 19. januar.

Edna Simonsen, Aalborg, 70 år den 19. januar.

Emma Madsen, Skive, 85 år den 20. januar.

Agnete Enoch, København, 70 år den 23. januar.

Erna Christine Jensen, Nordre Gren, 65 år den 25. januar.

Klara Oline Kirstine Marie Daner, København, 80 år den 27. januar.

Ludvig Frandsen Beck, Hjørring, 75 år den 28. januar.

Julehilsen fra Amerika

Broder og søster *Enoch og Emmy Andersens* sender fra deres hjem i Provo, Utah, de kærligste hilsener til alle søskende og venner i Danmark med de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt og velsignet nytår.

at vi hver dag kan få noget at spise." Han fortalte om mange af de velsignelser, vi hver dag modtager fra Herren og sluttede med at bære vidnesbyrd om, at vor Profet, *Joseph Fielding Smith*, er en Guds profet.

Ved de to sidste møder var der ialt 398 tilstede.

L. K.

(Carla Sansom, fra the Pacific Palisades Ward i Californien, voksede op i Hamborg, Tyskland, hvor hun var vidne til Den anden Verdenskrigs begivenheder. Nu har hun en søn, der virker i Den vesttyske Mission.)

En kort bøn sammen med en soldat

AF CARLA SANSSOM

Jeg var alene – sad på orgelbænken i en krigsmærket bygning, som vi anvendte som Kirkebygning i Hamborg, Tyskland, og øvede mig på salmen „Nærmere, Gud, til Dig“. Godt og vel en tredjedel af taget var blevet ødelagt af eksploderende bombers brag, så det hang i trevler til den ene side med et stort hul over den sal, vi samledes i. Men det var der det eneste mødehus, der var tilbage, hvori Kirkens medlemmer kunne komme sammen, og de var meget taknemmelige for det.

Det var sent på året 1944. Tyskland havde allerede lidt uoprettelige tab; men stadig blev der samlet regimenter sammen, som skulle sendes mod øst for at standse de fremtrængende russiske arméer.

Sen-eftermiddagens sollys sendte sine smukke, gyldne stråler hen over manuellet, medens mine fingre legede med tangenterne. Mange skurrende lyde udefra lød ned gennem hullet i loftet: lyde fra havnen, fra jernbanestationen samt travlhedens og larmen fra gaderne. Men jeg vidste, at Gud var nær, jeg havde mærket Hans fred så ofte.

Medens mit sind beskæftigede sig med disse tanker, lød der en kraftig banken på yderdøren, så et til og så en dundren. Jeg følte den presserende nødvendighed ved sådan en banken og skyndte mig ud for at åbne døren. Der foran mig stod en ung løjtnant i krigsuniform; jeg havde aldrig før set ham. Idet jeg så på hans intelligente, men trætte ansigt, sagde den fremmede: „Du må meget undskyldte, men jeg hørte, at der blev spillet på orgel . . . Jeg er løjtnant Schwartz – jeg mener broder Hans Schwartz fra Wien.“ Han strakte en slank, vejrbidt hånd frem. „De er da en Sidste Dages Hellig, ikke sandt?“ Jeg nikkede.

„Vort regiment er ved at skifte tog henne på jernbanestationen, og medens jeg stod på perronen, hørte jeg den smukke, velkendte salme. Jeg fulgte lydernes retning, og den førte mig til denne bygning.“

Men det er umuligt! var min første tanke. Jernbanen ligger tre blokke herfra, og så med al den støj!

„Du kan ikke tænke dig, hvor jeg følte mig lykkelig over at have fundet dette sted,“ fortsatte han. „Vi skal afsted om en time, og jeg trængte sådan til at bede.“ Han tav en stund og så mig så lige i øjnene. „Tør jeg bede dig om at bede sammen med mig?“

Et øjeblik stod jeg som lammet. Jeg bad ham indenfor i „Kirken“. Jeg måtte samle mig. Jeg satte mig hen til orglet og begyndte at spille den kendte melodi.

Soldaten sad på et trappetrin og lukkede øjnene.

Han ønsker, at jeg skal bede sammen med ham – hvis han bare havde været en pige, tænkte jeg, så ville det have været meget nemmere. Men han er din broder, var der noget, der sagde mig. Og lige nu trænger han til at bede sammen med en, han deler sin tro med!

Mine fingre pressede sig mod tangenterne, som om jeg skulle drive al min tvivl ud ved mit spil. Den unge mand gav sig til at synge med en klar, smuk tenor: „Nærmere, Gud, til Dig.“ (Sangbogen nr. 61.) Han flyttede sig op på bænken og sad tæt ved siden af mig. Langsomt svandt min modstand. Vi sang alle versene igennem. „Da, når du kalder mig, glad går jeg hjem til Dig, nærmere, Gud, til Dig, nærmere Dig! . . . Jeg bemærkede, at han havde tårer i øjnene.

„Har du nogensinde været bange for døden?“ spurgte han.

„Nej,“ svarede jeg.

„Jeg ved, at jeg snart skal dø på slagmarken,“ fortsatte han.

„Åh, nej, det må du ikke sige. Du er bare krigstræt og forførdelig udmattet. Det er ganske naturligt, at du får sådanne tanker.“ Jeg følte mig komplet hjælpeløs.

Han tav i lang tid. Så lød han sig glide ned fra orgelbænken og knælede. „Værsgod . . .“ han viste med en bevægelse, at jeg skulle være med.

Jeg knælede ved siden af ham. Så begyndte soldaten at udøse sit hjerte for Gud. Han fortalte Ham, hvor meget han elskede Ham, og hvad Evangeliet betød for ham. Han nævnedes den store trøst, han altid havde modtaget, når han befandt sig på slagmarken, men at hans hjerte nu var så tungt, fordi han følte, at hans tid på jorden nærmede sig sin afslutning. Han ville så forførdelig gerne have lov at leve, så han kunne blive en forkynder af sandhed og ret; men alligevel – hvis det var Herrens vilje, var han villig til at dø, for han vidste, at der også var et arbejde, der skulle gøres på den anden side.

Mine øjne var fyldt med tårer, og så blev det min tur til at tale til vor himmelske Fader. Jeg blev helt fuldstændigt, at denne mand var en fremmed. Det var nemt for mig at åbne hele mit hjerte, ligesom han gjorde, og jeg kunne slet ikke undgå at mærke, at der var himmelske væsener til stede. Efter „Amen“ så jeg op i soldatens ansigt.

„Gud velsigne dig, søster,“ sagde han og tog min hånd. „Nu vil det hele føles meget nemmere.“

Jeg så aldrig mere den unge mand. Men hvor han end er, så ved jeg, at han er Gud nær.

For at være en god næste, og for at vi kan være af ét hjerte, som én menneskelig familie, er det så vigtigt, at vi giver af os selv, ligesom børn gør. Vi må arbejde på vore synspunkter og gøre brug af de redskaber, der bygger bro fra det ene menneskes hjerte til et andet menneskes.

Hvis det skete for os

AF RICHARD L. EVANS

Som svar på spørgsmålet om, hvorledes forbrydelse kunne elimineres fra livet – stillet i oldtidens Athen – svarede Solon: „(Lovløshed) vil blive afskaffet, når de, mod hvem der ingen uret begås, føler samme indignation som de, mod hvem den *bliver* begået.“¹⁾ Vi har hørt det ofte citerede udtryk: Kun på grund af Guds nåde eksisterer jeg. Vi kunne allesammen komme ud for det under visse omstændigheder: under sygdom, ved et ulykkestilfælde, under et angreb, hvor vi trængte til hjælp, hvor vi bogstavelig talt havde brug for nogen til at redde os. Og hvordan skulle vi kunne ignorere andres alvorlige, indtrængende bøn om hjælp, når der var behov for det? „Den største synd imod menneskene,“ sagde George Bernhard Shaw, „er ikke den at hade dem – men at være ligegyldige over for dem.“ (Shaw, George Bernhard, irsk født Journalist, kritiker og dramatiker.) Der siges i almindelighed meget og tilsyneladende meget af bekymring over mennesker og deres problemer; men der vises også alt for ofte tilsyneladende ligegyldighed med hensyn til at reagere overfor folks øjeblikkelige og presserende, personlige behov; det kan gå så vidt, at man nægter at komme andre til hjælp med den sommetider hjerteløse undskyldning, at man ikke ønsker at „blive rodet ind i noget“. Det er alt for ofte en gentagelse af Frelserens lignelse om manden, som blev slået, bestjålet og overladt til at dø, og flere „gik forbi på den anden side af vejen“²⁾, og foregav hverken at høre eller se; men den gode samaritaner savnes alt for ofte fuldstændigt på scenen. Vi har John Donnes ord til at minde os om, at „intet menneske er en ø“³⁾, og blot fordi der ikke sker noget med os i samme øjeblik, som det sker med andre, betyder det ikke, at vi er immune. Hvis en gal hund er løs, kan man aldrig vide, hvem der kan blive bidt. Man kan ikke med rimelighed eller sikkerhed være tilfreds med, hvad der sker andre mennesker. Vi kan ikke med sikkerhed gå ud fra, at det ikke kommer os ved. I en vis forstand sker det, der hænder hvem som helst af os, for os allesammen, og de, der kommer i vanskeligheder, skal hjælpes, hvis vi skal have et trygt og ordentligt samfund. Og vi bør ikke glemme den bekymring, vi ville nære, hvis det, der sker for andre, skete for os, og hvorledes vi ville undre os over, at andre ville vende sig bort og foregive, at de ikke havde set noget, og så gå forbi ovre på den anden side. „(Lovløshed) vil blive afskaffet, når de, mod hvem der ingen uret begås, føler samme indignation som de, mod hvem den *bliver* begået.“

¹⁾ Solon (638—558 f. k. Atheniensisk lovgiver.

²⁾ Se Luk. 10:30—37.

³⁾ John Donne, Det 17. årh. *Meditation*. Engelsk digter og præst, 1573—1631.